

KOMMUNISTISK POLITIK



Nr. 2
Februar -
marts
2017
21. årg.

12. februar gik 10 tusindvis på gaden i Mexico i protest mod Trump. #vibramexico



Tema: USA-imperiets førstemand

En arbejderrevolution i dag er både mulig og nødvendig
Kvindernes internationale kampdag



SOLIDARITET OG RESPEKT FOR ALLE FOLKESLAG

25 år efter Maastricht: Lad os komme ud af den union!

For 25 år siden – den 7. februar 1992 – underskrev Anders Fogh Rasmussen og hans udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i Bruxelles EU's Maastricht-traktat, der omdannede 'Fællesmarkedet' til 'Den europæiske Union' – vejen til den overnationale EU-superstat.

Alt var gjort klar til at Danmark skulle være med som Euro-land og på alle felter indgå i den hurtige opbygning af Unionen. Men EU-politikerne forregnede sig. Selvom også Socialdemokraterne agiterede for Maastricht blev det et Nej ved folkeafstemningen. Og det danske Nej startede hele processen af folkelig modstand mod EU, som har fået sit seneste udtryk med Brexit, som nu går i gang.

Det blev Ellemanns død som politiker, mens Fogh vendte slemt tilbage.

Hele det danske politiske establishment nægtede at tage konsekvensen og trække Danmark ud, men fabrikerede i stedet de fire 'undtagelser' eller 'forbehold' og sendte Maastricht-aftalen til en ny folkeafstemning med disse, og fik nu et ja – som flertallet har haft grund til at fortryde lige siden.

For Danmark er gradvist blevet indrulleret i Unionen, i Schengen, i det stadig udvidede 'indre marked', hvor liberalisering og privatisering et lov, og arbejderrettigheder og ærlige overenskomster er stadig mere fremmede begreber.

Også en dansk OK-aftale af i dag må ses i lyset af Maastricht og Unionsudviklingen. Det ses nu ved OK2017 med den tre-årige OK-aftale mellem Dansk Industri og de ni fagforbund i CO-Industri – heriblandt 3F, Dansk Metal og HK Privat. Det holder sig pænt inden for det indre markeds rammer, mager og EU-konform og har afsmittende virkning på hele arbejdsmarkedet.

Arbejdsgiverne har al grund til at være glade: De skal ikke til lommerne og udligne de seneste ti års reallønsfald under den økonomiske krise. Regeringen og Socialdemokraterne er dybt tilfredse med en overenskomst, der ikke rejser krav om nedsat arbejdstid og tilbagerulning af den forhøjede pensionsalder.

Mindstelønnen hæves fra de nuværende 113,65 kr. i timen til

119,65 kr. i i timen i 2020. Det er intet imod det reallønsfald, der har udhulet købekraften og forringet den økonomiske situation for de arbejdende siden 2008. Med en forventning om voksende inflation i de kommende år kan det vise sig ikke engang at være inflationsdækning.

Den socialdemokratiske dominerede fagtop har uden reel sværds slag bistået de skiftende regeringer fra Fogh, Løkke og Thorning til Løkke2 og 3 med at forhøje pensionsalderen og skære alle overførselsindkomster væk eller ned til benet. Den sælger nu en situation med voksende efterspørgsel af arbejdskraft så billigt som nogensinde. Der er intet forsøg på genopretning af købekraft og realløn til tiden fra før krisen brød ud.

Den enstemmige anbefaling af aftalen fra hele fagtoppen – indbefattet FOA der ser 'positive tegn' i den – fortsætter den jammerlige classesamarbejdspolitik. Arbejdersiden er udleveret til modpartens nåde og barmhjertighed, og arbejdernes stærkeste våben: solidaritet og masseaktioner er på forhånd afskrevet.

Der er intet forsøg på genopretning af købekraft og real-løn til tiden fra før krisen brød ud. Den enstemmige anbefaling af aftalen fra hele fagtoppen – indbefattet FOA der ser 'positive tegn' i den – fortsætter den jammerlige classesamarbejdspolitik, hvor arbejdersiden er udleveret til modpartens nåde og barmhjertighed, og arbejdernes stærkeste våben: solidaritet og masseaktioner på forhånd er afskrevet.

Aftalen er simpelthen for ringe. Sammenlign f.eks. de beskudne krummer til arbejderne med de gigantiske lønstigninger, direktørerne har bevilget sig selv over perioden og de enorme udbytter, aktieejerne har fået i perioden: Er det muligt med en anden konklusion end at det må blive et Nej!

Derfor lyder Arbejderpartiet Kommunisternes opfordring: Sig Nej til OK-aftalen! Vi fortjener noget bedre!

Og hvad Maastricht angår: Lad os se at komme ud af den Union. Helt ud af EU!

Redaktionen 14. februar 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2017

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

17. marts 2017

Deadline næste nr. 10.03.17

Krigskoalitionen og Danmark vil opsplitte landet

Af Klaus Riis

Danmark sender nu landtropper til Syrien, og VLA-regeringens nye krigsminister Claus Hjort Frederiksen lægger hensigten åbent frem: Syrien skal opsplittes og under vestlig kontrol. Indlægget har været bragt hos Tid til Fred – Aktiv mod Krig.

Aggressionskrig, besættelse og opsplitning af suveræne nationer er krigsforbrydelser, og deres ansvarlige ophavsmænd er hjemfaldne til straf som krigsforbrydere.

Anders Fogh Rasmussen er uden tvivl Danmarks groveste krigsforbryder i nyere tid. Men de ulovlige krige mod Irak, Afghanistan og Libyen implicerer ikke bare Fogh, men også Lars Løkke og Helle Thorning-Schmidt og deres regeringer i samme kategori.

På listen over de lande, hvor Danmark er i gang med en kriminel aggressionskrig, kommer også Syrien. Danske bombefly har været med i forreste række i bombekampagner i Irak og senere Syrien, angiveligt mod Islamisk Stat. Efter at F16-flyene nu er trukket ud på grund af nedslidning, sender Løkke-regeringen nu kamptropper i form af specialstyrker (Jægerkorpsen) til Irak og Syrien.

Det understreges officielt, at formålet er at bekæmpe terrorgruppen Islamisk Stat, men VKLA-regeringens nye krigsminister Claus Hjort Frederiksen lægger ikke skjul på, at man også har en anden hensigt: at opsplitte Syrien og forhindre præsident Assad og hans regime i at få kontrol over hele landet. Islamistiske oprørsgrupper, heriblandt IS, har taget magten i dele af Syrien og indført et terrorregime der.

Hjort Frederiksen vil sikre, at det forbliver sådan. Ifølge Hjort Frederiksen er Assad reelt 'kun interesseret i en del af landet', og han afslører i forskellige interviews den beskudte plan for opdeling af Syrien, som bliver fulgt af den krigskoalition under amerikansk ledelse, som Danmark er en del af.



– Assad sidder på en begrænset del af Syrien. Det er jo der, han har sat sig fast. I den vestlige del af Syrien. I den østlige del sidder kurderne, Free Syrian Army sidder oppe nordpå, og irakerne er ved at bevæge sig op, siger Claus Hjort Frederiksen.

sidste IS-kriger er død'.

Den danske regering er en lakajregering for USA. Den er villig til at indgå som besættelsesmagt i Syrien i en længere periode, også efter 'nedkæmpelsen' af IS.

Kriminel aggression mod Syrien



I et TV-interview ('Vi ses hos Clement') bekræfter Hjort Frederiksen, at der vil komme en opdeling af landet:

– Ja, det vil det jo være. Jeg ønsker jo ikke Assad tilbage, siger han.

Dermed afslører den danske krigsminister, at formålet med specialtropperne på landjorden også er at bane vejen for Syriens opsplitning, og han indrømmer samtidig, at den amerikanske krigskoalition er i gang med en kriminel aggressionskrig mod et suverænt land med en valgt præsident. De vil blive trukket tilbage, når der er gennemført et omfattende 'stabiliseringsarbejde', efter 'den

Vi har selvfølgelig intet legitimt ærinde i Syrien. Syrien eller Assad-regimet har aldrig repræsenteret en trussel mod Danmark. Den amerikanske krigskoalition har derimod støttet og bevæbnet en stribe terrororganisationer med den hensigt at vælte Assad-styret.

Da det har vist sig ikke at kunne lade sig gøre uden en risikabel krig mod Assad – som støttes af Rusland og Iran – sigter den vestlige krigskoalition og de mest reaktionære arabiske regimer i stedet på en opsplitning af landet. Det officielle Danmark gør sig til af at deltage i denne grove krænkelse af folkeretten og forsøger samtidig at demonstrere sin ubrydelige loyalitet over for den amerikanske krigspolitik, også under den nye præsident Trump.

Den danske og internationale fredsbevægelse peger på en helt anden vej. De kræver, at alle de udenlandske magter, der har opildnet til krig i Syrien og understøttet og bevæbnet terrorgrupperne, trækker sig ud, og at det syriske folk får mulighed for at bestemme sin egen fremtid gennem forhandlinger mellem de demokratiske kræfter i landet.

Kvindernes internationale kampdag 8. marts 2017

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

Kvindekampen er gået i gang med en ny runde. Den store fortælling om, at nutidens kvinder har fuld ligestilling, stemmer ikke overens med virkeligheden – et faktum, kvinder mærker hver eneste dag på egen krop og sind.

I dagens konkurrence-samfund er der ikke lige muligheder for alle. Udviklingen kører den modsatte vej, og stadig flere skrottes og udstødes. Løkke-regeringen trækker udviklingen tilbage til fortiden med angrebene på de sociale rettigheder.

Kvindes fremskridt hænger tæt sammen med retten til uddannelse, arbejde og børn.

Som kvinder gider vi ikke længere slæbe rundt på tonsvis af dårlig samvittighed over, at vi ikke skulle være gode, kloge og smarte nok til at få et arbejde, at få hverdagen til at hænge sammen eller klare uddannelsen. Det er vi nemlig.



Rul de asociale reformer tilbage – riv nedskæringsloftet ned!

– At nægte folk retten til dagpenge, sociale ydelser og sygedagpenge kaldes at sætte loft over antallet af mennesker på overførselsindkomst.

– At nægte enlige mødre på kontanthjælp fuld boligsikring, så de kan ende på gaden, kaldes kontanthjælpsloft.

– At nægte unge muligheden for en ny uddannelse kaldes uddannelsesloft.

Der er imidlertid intet loft over de sidste regerings kynisme.

Nye nedskæringsreformer ligger klar med forårets trepartsforhandlinger mellem regeringen, arbejdsgiverne og fagpamperne. Vi siger nej til flere forringelser!

De asociale social-, uddannelses- og arbejdsmarkedsreformer skal rulles helt tilbage!

6 timers arbejdsdag – Nej til tvangsarbejde!

Nedsæt arbejdsdagen til 6 timer, 30 timers arbejdsuge – med fuld lønkom-pensation!

Nedsat arbejdstid vil få arbejde, børn og en stresset hverdag til at kunne hænge bedre sammen. Det vil give flere jobs, hvor flere kan komme i reelt arbejde. Regeringens postulat om, at milliard-



Demonstration mod forhøjet pensionsalder i Vejle, 11. februar 2017

foræring til de rige og til erhvervslivet skaber job, er fri fantasi. Arbejdsgivernes evige krav om, at vi skal løbe stærkere, skaber hverken vækst eller flere i arbejde.

Afskaf ordninger med tvangsarbejde og uværdige arbejdsprøvninger! Det er social og menneskelig dumping.

Nej til lavtløn – ja til højere løn og reel ligeløn!

Uligheden i indkomster vokser hurtigt i disse år. I toppen skovles der penge og formuer ind. Til gengæld er bundproppe trukket, når det gælder lavtløn og kvinders ret til ligeløn.

Kvinder kræver reelle lønforbedringer, reel ligeløn og pension. Kvinder kræver højere satser på dagpenge, overførselsindkomster og SU. Kvinder kræver ret til en selvstændig indkomst uanset samlevers indkomst.

For kollektive, billige, offentlige velfærdsordninger

Skiftende regeringer, regioner og kommuner tvinger afvikling af velfærden igennem.

Der privatiseres og skæres ned på offentlige daginstitutioner, skoler, plejehjem og hospitaler. Regeringen fører en EU-dikteret familiefjendsk politik, hvor ens pengepung afgør kvaliteten af alt fra børnenes daginstitution til plejehjemmet.

Skrot regeringens asociale planer for nedbrydning af velfærdsrettighederne!

Sikring af ordentlig omsorg for svangre, mødre og børn

Nedbarberingen af det offentlige sundhedsvæsen og den forebyggende indsats har fået katastrofale følger for folkesundheden. Det ses på indsatsen omkring kvinders graviditet, fødsler og småbørnsomsorg. Her siger personalet nu fra. Der må igen rejses konkrete krav til ordentlige forhold, til mere personale og føde- og barselsklinikker, til en sundhedsplejeordning for spæd- og småbørn. Der må gives tilstrækkelig

offentlig støtte til udsatte børn og familier.

Alle har ret til et værdigt og meningsfuldt liv

Ingen skal diskrimineres eller kriminaliseres, fordi man er fattig, kvinde eller flygtning. Ingen børn skal berøves retten til deres forældre. Heller ikke børn af flygtninge i Danmark.

Stop vold mod kvinder, stop nedværdigende kvindebilleder og kvindeundertrykkelse!

Danmark ud af EU og NATO – Stop dansk krigsdeltagelse

Vi siger nej til militarisering og dansk krigsdeltagelse. Stop krigen i Irak og Syrien! Stop for køb af nye kampfly!

EU og NATO kræver stadig flere velfærds-kroner overført til krigsbudgetterne. Milliardbeløb, der kunne bruges på liv frem for på krig, død og ødelæggelse. Stigende oprustning øger kun krigsfaren.

Solidaritet med kvindernes kamp for frigørelse, frihed, fred, sociale fremskridt og socialisme i hele verden!

International solidaritet med folkenes kamp mod undertrykkelse!



KOM OG VÆR MED 8. MARTS KVINDERNES INTERNATIONALE KAMPDAG

Kvinder i klassekampen i dag

kl. 19

Oktober Bogbutik
Vesterfælledvej 1B, 1750 V

Alle er velkomne, mænd som kvinder.

Arrangør: Budskab fra Græsrodderne, Foreningen Oktober, Arbejderpartiet Kommunisterne

Talere:

**Ann-Selena
Lindenskov
Cailloux**

*Folkebevægelsen mod EU
Om kvinder i EU*

Linda Villadsen

*Aktiv i Næstehjælperne
Kamp mod
fattigdom*

Dorte Grenaa

*Arbejderpartiet Kommunisterne
Kvinderne og
socialismen.*

Tale om
situationen i
Tyrkiet

Musik

Lizette/Esben

Der sælges
kaffe, øl, vin
og lidt sødt

Brexit er tæt på: Englands bumlede vej til løsrivelse fra EU

Den britiske konservative premierminister Theresa May har gennem de seneste uger fremlagt planer for Storbritanniens udtræden af EU og for et nationalt støtteprogram til industriarbejdspladser. Planen lyder på et fuldstændigt brud, uden åbne grænser og uden EU-domstolen til at stå over britisk lov. Uanset regeringens nationale politik vil det mest afgørende dog være, at Storbritannien ser ud til at lægge op til en fuld løsrivelse fra det overstatslige EU.

Bag ved de kraftige udmeldinger imod EU er det, som om briterne er ved at vågne efter lang tids selvbedrag om Londons store betydning som hjemsted for investeringer og spekulation. Alt er jo prangende på overfladen, men finanssnylterne beriger jo i virkeligheden ikke landet som sådan.

De konservatives vej ud af EU ser ved første indtryk ud til at være en fortsættelse af den nyliberale økonomiske politik. Det gennemgående træk er stadig globalisering og liberalistiske minimalstatsteorier, nedskæringer i det offentlige og "fra forskning til faktura" og mere i den dur.

Men der også en tendens væk fra skyggen af Thatchers anti-industripolitik, til positionering i den skærpede rivalisering mellem de industrialiserede lande. Kampen handler bl.a. om at komme med forrest i højteknologiske industrigrene som robotter og selvkørende biler og fremtidige energiteknologier. Derfor er de mange planer, der i øjeblikket bliver fremlagt i England om fremtidens økonomi og samfund, også fyldt med statslig støtte til diverse områder.

Den moderne teknologi kan efterhånden erstatte alle de mange ufaglærte hænder, som betød, at det har været attraktivt at sende produktionen udenlands; i fremtidens industri er jobbene ikke ved samlebandet, men ved vedligeholdelse af maskinerne.

Det kan virke, som om borgerskabets politikere i øjeblikket er i gang med at



slå en krølle på sig selv – som USA's Donald Trump, der kræver arbejdspladser i USA, og Theresa May, der på mange måder slår til lyd for det samme i Storbritannien. Men det er også et udtryk for et forsøg på at genvinde det profitskabende led i den kapitalistiske cyklus.

UD af EU

Man skal heller ikke underkende, at det gamle imperiale Storbritanniens egne imperialistiske ambitioner ikke harmonerede særlig godt med EU's. Der er en skærpet konkurrence mellem stormagterne om kontrol over råstoffer og investeringer (læs udplyndringer) i udviklingslandene.

Den britiske atombævnede slagstyrke bliver ikke sendt på pension, og i det hele taget er et stærkt selvstændigt militær en del af de britiske fremtidsplaner.

Udmeldelsens bliver ikke uden indenrigspolitiske problemer, for den politiske elite i både over- og underhuset er betydeligt mere EU-begejstret end befolkningen, og også i de regionale par-

lamentar i Skotland, Wales og Nordirland klamrer de sig til forhåbninger om en deltagelse i EU's indre marked.

Pro-EU-politikerne i parlamentet har fået en lille smule medvind fra højesteret, som har krævet, at der skal vedtages en egentlig lovtekst, før Brexit kan sættes i gang, og det vil i teorien kunne forsinke processen en smule. Men på den anden side er ingen af partierne i øjeblikket interesseret i, at der udskrives valg i utide.

I EU-modstanden i befolkningen er der stadig stor opbakning til Storbritanniens fremtid som selvstændigt, og lykkes det at få aktiveret udmeldelsesproceduren til marts, så når Storbritannien lige at komme ud inden næste EU-parlamentsvalg. Det vil forhåbentlig give modstanden i resten af EU blod på tanden.

Og uanset hvilken politik regeringen måtte lægge op til at føre, vil det under alle omstændigheder stille den britiske arbejderklasse og flertallet i befolkningen langt bedre i den kommende klassekamp at stå over for et nationalt parlament med folkevalgte politikere end over for den overnationale union med dens rene diktater i retning af stadig tættere union på kapitalens betingelser.

Store protester i UK mod May-regeringens planer om privatisering af sundhedsvæsenet

Det nationale sundhedssystem National Health Service (NHS) har været et af de velfærdsgoder, briterne har været stolte af. EU's krav til udliciteringer og privatiseringer på alle områder har også ramt sundhedsvæsenet, og netop det truede sundhedssystem var blandt de forhold, der fik briterne til at beslutte sig for at træde ud af EU for at genvinde kontrollen.

Theresa Mays konservative regering går uanset den folkelige mening videre med planerne om opsplitning af det nationale sundhedssystem, NHS, og privatisering af forskellige sektorer. Det fik lørdag 28. januar mange tusind demonstranter på gaden i London i protest under parolen 'Hænderne væk fra vores NHS'. Det var en forsmag på en massedemonstration i den britiske hovedstad 4. marts, planlagt af en bred koalitions bag initiativet Health Campaigns Together (HCT).



Nedskæringerne i sundhedsvæsenet har ifølge protesterne nået et kritisk og afgørende punkt. Britisk Røde Kors har advaret mod en truende 'humanitær krise' på de offentlige NHS-hospitaler. Nedskæringer på ambulancekørslen både i forhold til personale og midler har bevirket, at omkring en fjerdedel af udrykningerne ikke sker inden for de påbudte otte minutter.

I UK har der historisk været en kamp om nationaliseringer, genprivatiseringer og renationaliseringer udspillet mellem De konservative og Labour. Labour-lederen Jeremy Corbyn erklærer, at NHS står over for en krise.

Utilfredsheden med privatiseringerne i UK har ikke mindst været fokuseret på jernbanedriften. Strejkerne har været anført af lokomotivførerforbundet Aslef og jernbaneforbundet RTF. Det private selskab Southern Rail, der driver lokaltrafikken til London, står til at miste sin bevilling til driften på grund af misligholdelse – det vil blandt andet sige omfattende uregelmæssigheder og forsinkelser.

Theresa May ser ud til at fremture med en privatiseringspolitik à la EU, samtidig med at hun 'vil regere verden sammen med USA', som hun erklærede under sit besøg hos den amerikanske præsident. Hun har samtidig netop indgået en stor aftale om våbensalg til det autoritære tyrkiske Erdogan-regime. Det er ikke den politik, som flertallet af briterne ønsker med Brexit, som det understreges af protesterne mod privatisering og til forsvar for "vores NHS".

Folkebevægelsen intensiverer kampagnen for udtræden af EU

Der er endnu et stykke tid til foråret, alligevel kommer Folkebevægelsen mod EU nu på gaden for kravet om Daxit – Danmark ud af EU. Det sker i forlængelse af Brexit, briternes beslutning om at forlade EU, som er en kæmpe inspiration for EU-modstanden i hele Europa. Yes we can!

Brexit har forstærket den eksisterende krise i EU – alt mens mastodonten fremturer frem mod den egentlige EU-stat. Så det er det helt rigtige tidspunkt at tage til genmæle mod EU.

Kampagnens overskrift er *Følg briterne ud af EU*, som også er parolen på den avis, der vil blive delt ud rundt om i landet.

Andre artikler i avisen er bl.a. "Brexit vandt, fordi den britiske EU-modstand er bred!" og "Masser af samarbejde uden for EU".



I Brexit-artiklen står bl.a.:

"Mennesker fra alle samfundslag og med forskellige baggrunde og politiske holdninger stemte nej til EU. Der var socialister, grønne, labour-folk, liberale og konservative blandt Leave-stemmerne, ligesom der både var fagfor-

eninger og virksomheder på nej-siden."

I artiklen om Danmarks muligheder uden for EU står bl.a.:

"Uanset hvilken model der vælges, så er danske arbejdspladser ikke umiddelbart i fare. Tværtimod kan vi øge samhandlen med resten af verden, hvis vi ikke er bundet af EU's handelsmure. Vi kan også igen blive en fiskerination ligesom Norge og Island, hvis vi melder os ud af EU og genvinder retten til vores egne territoriale farvandsgrænser. Nu har vi i stedet overladt dette til EU, så de danske farvande tømmes af blandt andet tyske og hollandske fartøjer.

Endnu ved vi ikke, hvilken model for samarbejdet Storbritannien får med EU, og om en tilsvarende model vil være til gavn for Danmark. Men vi ved, at der er masser af alternative modeller, hvor vi både kan melde os ud af EU og fortsat handle og samarbejde med resten af verden."

EU-topmøde på Malta: Beskidt flygtningeplan og fornyelse af 'ægteskabsløftet' om en stadig tættere union

EU's stats- og regeringschefer afholdt i begyndelse af februar et topmøde over to omgange. Det første møde handlede om EU's plan for at lukke unionen mod krigsflygtninge fra Libyen. Det næste møde skal handle om EU's fremtid i form af en stadig stærkere union. Dette skal lede frem til en fælles erklæring om det fremtidige EU, mens man fejrer 60-året for Rom-traktaten i marts.

EU's præsident Donald Tusk lagde 'visionen' frem: Brexit og den folkelige modstand mod EU's diktatoriske nedskæringspolitik skal på ingen måde sænke tempoet, tværtimod skal der sættes turbo på og skabes "større enhed i udenrigspolitikken og større investeringer i militær" og "en uddybning af den økonomiske og monetære union".

Der åbnes for et EU i flere hastigheder, så man blot kan se bort fra modstandere af den økonomiske, politiske og militære union og lade 'kernelandene' køre derudad.

EU har lukket for flygtninge i den østlige del af Middelhavet gennem afta-



len med Erdogan-styret i Tyrkiet, men flygtningestrømmen kommer nu fra og gennem Libyen, et af de lande, der er smadret af Vestens krige. Flygtningene skal holdes tilbage i Afrika for enhver pris. I samarbejde med Libyens regering skal der sættes ind med afpatruljering, og opsamlede flygtninge skal leveres retur til flygtningelejre i Libyen. Italien og Libyen har allerede underskrevet en aftale, og EU håber på det samme. Den libyske regering skal betales, som Tyrkiet bliver det.

Man udtrykte håb om, at når muren mod flygtningene bliver effektiv, vil man kunne undgå diskussionen af, hvordan EU behandler flygtninge fra krigszoner – de vil slet ikke eksistere.

Dog er der skår i EU-ledernes optimisme, for efter denne aftale forventer Frankrig, at den næste flygtning rute lander hos dem.

Med den danske Europol-aftale bindes Danmark til medlemskab af Schengen og hele EUS grænse- og flygtningepolitik, hvor EU lukkes som fort Europa, mens de enkelte landes grænser ophæves til fordel for fri bevægelighed af kapital, varer og arbejdskraft.

Jan Øberg spidder EU's flygtningepolitik

Flygtningekrisen består af militarisme, kolonialisme og racisme, udtaler Jan Øberg i en kommentar til topmødet på Malta. EU er skyldig i krig, intervention, bombing og ødelæggelse af de lande, EU nu bygger en mur imod. Libyens befolkning betaler prisen for EU's og USA's kolonialisme og racisme. Lad alle de ansvarlige, Barack Obama, Hillary Clinton, Sarkozy og alle de andre, besøge Libyens flygtningelejre og blive der resten af livet – og lad E'tet i EU fremover stå for 'the Evil'.

Nej til EU's udemokratiske handelsaftaler!

CETA vil få enorme konsekvenser for vores demokratiske selvbestemmelse og mulighed for at beskytte velfærd, miljø og arbejdstagere. Sådan lyder budskabet fra initiativet 'Stop CETA Danmark'.

Bag initiativet står fagforeninger, organisationer og partier, der har slået kræfterne sammen for at sætte handelsaftalen CETA på dagsordenen.

Aftalen mellem EU og Canada skal godkendes i medlemslandenes parlamenter, herunder Folketinget, i løbet af foråret.

"Det vil vi sætte en stopper for," siger Kenneth Haar, der er pressetalsmand for Stop CETA Danmark.

Hvis bare et parlamentet stemmer



nej til aftalen, kan det lægge hele processen ned.

"Aftalen sætter virksomhedernes interesser over befolkningens og åbner op for at canadiske virksomheder kan sagsøge lande, der vedtager love og regler, de mener skader deres fremtidige profit," siger Kenneth Haar.

Initiativet har planlagt en demonstra-

tion den 23. marts i København og en underskriftsindsamling mod CETA.

"Erfaringerne fra andre aftaler som ACTA viser, at det kan lade sig gøre at bremse de udemokratiske handelsaftaler gennem folkeligt pres. Så der er al mulig grund til at kaste sig ind i kampen," siger Rina Ronja Kari MEP Folkebevægelsen mod EU.

Odense Kommune lægger op til brutal fyring af flexjobbere og seniorjobbere

Beskæftigelses- og Socialudvalget i Odense Kommune indstillede i januar at lukke kommunens beskæftigelsesprojekter og dermed gøre 300 mennesker arbejdsløse. På samme tid fjerner kommunen en række serviceydelser til pensionister, som der ikke er plan for at erstatte med nye ordninger. Retningen er klar: De arbejdsløse skal i stedet i jobpraktik i private virksomheder, og flexjobberne vil stå uden arbejde.

Lukningerne er en kold og kontant afskrivning af sociale hensyn og vil give kommunen en besparelse på 48,4 millioner kroner årligt. Pengene skal i stedet bruges på "jobbrettede samtaler med de ledige samt en mere fokuseret virksomhedsrettet indsats".

Det drejer sig om beskæftigelsesprojekterne Bygningsservice, Pensionist-service og Flådestyring, der vedligeholder kommunens biler. Projekterne ansætter både lønnede flexjobbere og beskæftiger unge arbejdsløse i praktik. Der lægges op til, at ordningen blot droppes, uden at noget andet er sat i stedet. 165 i fleksjob og 13 i seniorjob bliver fyret og står uden udsigt til andet arbejde.

Flexjobberne er både folk, der har været på arbejdsmarkedet, men nu er nedslidte, mens andre er sårbare men-



Pensionist-service. Flexjobbere i arbejde i Odense Kommune – snart fortid hvis det står til kommunen.

nesker, der ikke har kunnet klare et 'normalt' job.

Flexjob bygger på princippet om, at

Nedskæringsfeltog

mennesker, der på grund af sygdom eller andre årsager ikke er i stand til at klare en fuld arbejdsdag, alligevel kan være på arbejdsmarkedet og modtage en løn. En ordning, der blev forringet gennem flexjobreformen i 2012, som blev indført af SRSF-regeringen sammen med en række andre 'reformer'. I et åbent brev til borgmesteren skriver to af de ansatte odenseanske flexjobbere, Mette Jeffertson og April Allard, blandt andet:

"Mange af vores fleksjobbere hører

til de svageste borgere i kommunen. For flere af dem er det første gang, de har haft mulighed for at være på arbejdsmarkedet og derfor nu kan forsørge sig selv. De vil derfor miste en væsentlig del af deres livskvalitet og selvværd, hvis de fyres, og mange vil få brug for hjælp fra sundhedsvæsenet i form af psykologer og lægehjælp.

De fleste af os har brug for stabilitet i vores hverdag. Skal vi igen leve i uvished over vores arbejdssituation, vil mange af os fremover ikke være i stand til at passe et job."

Og som en anden af flexjobberne sagde det i et TV-indslag:

– Vi kan det hele, bare ikke så mange timer om dagen.

Man nedlægger og fyrer uden nogen form for konkrete planer. Kommunen mener selv, den er god til at finde flexjobs i private virksomheder, men slår fast, at man ikke giver nogen form for jobgaranti eller plan at tilbyde de fyrede.

– Vi yder ikke nogen som helst garanti, udtaler beskæftigelses- og socialrådmænd Steen Møller til TVFyn.

Beslutningen skal formelt godkendes på et byrådsmøde den 22. februar, og forhåbentligt vil fyringerne blive mødt af protester inden da.

Flere hænder i psykiatrien – ikke vagtværn

Der er store problemer på de psykiatriske afdelinger, både for de syge og for de ansatte. Alt for dårlige normeringer betyder, at de indlagtes problemer ikke behandles eller løses. Der er trængsel, frustrationer og vold. På en række psykiatriske afdelinger sætter regionerne nu ind med private vagtværn. Det er ingen løsning på problemerne bag volden.

Hovedkravet fra de ansatte har hele tiden været flere senge og højere normeringer, fortæller tillidsrepræsentant på Psykiatrisk Hospital i Risskov, Bent



Lykke, til Avisen.dk. I et åbent brev til regionen slog tillidsrepræsentanter for alle grupper af ansatte – psykologer, social- og sundhedsassistenter, sygeplejersker og læger – dette fast i december måned. De skrev bl.a.:

- Forebyggelse af tvang er ikke muligt grundet for få hænder.
- Personalet frygter for egen og patienternes sikkerhed grundet lav normering.
- Patienterne er generelt mere syge, når de indlægges, med øget tvang til følge.
- Der er utilstrækkelige ressourcer til den miljøterapi, der er essentiel i behandlingen af sengepsykiatriens målgruppe, hvor medicin alene ikke er nok.
- Der er manglende personalemæssige

ressourcer til at sikre et kort og tilfredsstillende behandlingsforløb for både patienter og professionelle.

- Der er et stigende antal selvmord på afdelingerne pga. lav normering.
- Der er flere og voldsommere overfald pga. mere syge og/eller misbrugende patienter og sågar drabsforsøg på vores plejepersonale.

Alene i de første otte måneder af 2016

var der 551 tilfælde af trusler eller vold mod personalet på det psykiatriske hospital Risskov.

Vagtværn vil ikke løse problemerne

På Risskov og på andre psykiatriske hospitaler tager man nu det drastiske skridt at sætte ind med videoovervågning og private vagtværn med hunde,

der skal afpatruljere hospitalet.

Dette tiltag bliver generelt ikke mødt positivt af personalet. Først og fremmest tror de ikke på, at det vil virke, for ingen af de årsager, der ligger bag problemerne, bliver løst. Flere ansatte og flere sengepladser, kort sagt flere midler til psykiatrien, vil derimod kunne vende situationen for både patienter og ansatte.

Handling mod fattigdomsreformerne – reportage fra stormøde

Solidariteten og vilje til fælles handling var i centrum på stormødet, der var indkaldt af mennesker i kredsen omkring Næstehjælperne i København. Idéerne var mange, og en gruppe blev dannet, åben for alle, der vil slå for at forandre, udvikle nye aktionsformer og samle modstand på tværs – for reformramte og andre.

Folk i kredsen af Næstehjælperne havde indkaldt til stormøde den 9. februar i København for at få gang i flere aktioner mod fattigdomsreformerne.

Det var noget af en succes. Mere end 50 mennesker mødte op, og mange andre havde tilkendegivet, at de vil være med. Stemningen var præget af alvor i kraft af de forfærdelige overgreb, folk udsættes for, men også af stor solidaritet og sammenhold på tværs af både nye og gamle, af reformramte og af ikke-reformramte. Der var til fælles tilfredshed mødt mange op fra begge grupper.

Carsten Larsen, en af initiativtagerne til Næstehjælperne for blot syv måneder siden, en gruppe, der nu har nået

15.000 deltagere, stillede skarpt op, hvorfor det er vigtigt, at vi nu er mange, der også i handling med aktioner og blokader prøver at bekæmpe reformerne og forsvare de tusinder, der er ramt.

Reformer forstås bredt. Også angreb mod studerende, arbejdere – f.eks. med hensyn til pensionsalder – vil man være sammen imod, når andre grupper demonstrerer og aktionerer.

Der var mange gode diskussioner på mødet. Det, der gik igen, var vreden, hadet til systemet, opfattelsen af, at tiden er inde til at gøre noget. Det ulmer, der sker noget – folk vil ikke længere finde sig i det. Der er brug for en samfundsforandring fra bunden af.

Der var stor glæde over de landsdækkende aktioner, der havde været med buskurene – som oprindeligt var en ide fra Bevægelsen for social retfærdighed i Jylland – og aktionerne med statuerne. Gennem flere timers arbejde og diskussion blev der fundet på mange nye aktioner.

Kampviljen til at gennemføre disse aktioner er stor. "Aktionerne skal vise, hvor mange vi er, hvor magtfulde vi er, og hvor vrede vi er," som en af deltagerne sagde.

Man kan melde sig ind i facebookgruppen Reformramtes venner, som er navnet på den gruppe, der blev søsat i går.

Det er et af tidens vigtige kampfelter – støt op, og vær med!

Demo 20. februar:

Ja til social retfærdighed -Nej til fattigdom

I Danmark har skiftende regeringer indført så mange skæve og asociale forringelser, så vi idag har reel fattigdom for nogle af vores mest udsatte medborgere. Ikke mindst betaler de udsattes børn en meget høj pris.

Der er borgere, der allerede nu har mistet deres bolig pga. indførelsen af kontanthjælpsloftet i oktober 2016. Og vi frygter, at mange flere vil blive sat på gaden. Folk har simpelthen ikke råd til både at betale husleje og købe mad og medicin. En meget stor del af de reformramte er syge mennesker, der ikke kan arbejde - men som alligevel er parkeret på kontanthjælp gennem mange år. Mennesker der tvinges gennem opslidende og årelange forløb i kommunerne for at afgøre, om de har den mindste arbejds-

jdsevne. De mennesker fortjener en pension og at få noget ro.

Ydermere er mennesker på flugt fra krig og bomber sat på en så lav ydelse (den såkaldte integrationssydelse), så de har overmåde svært ved at finde et overskud til at kunne begå sig.

Det vil vi ikke finde os i i et af de rigeste samfund i verden.

Det går den helt gale vej, og uligheden øges

Vi vil i flere byer demonstrere mod denne udvikling i anledning af FN's internationale dag for social retfærdighed mandag den 20. februar.

Organiseret af
Bekæmp Fattigdom NU



Mødre på barsel rammes – afskaf kontanthjælpsloftet!

Regeringen har ingen hæmnings, når det gælder om at jage dem, der har de mindste indkomster at leve for. Nu skal mødre på kontanthjælp presses til at opgive barsel og ud at søge arbejde, mens babyen må overlades til naboer og bedsteforældre eller komme med på armen.

En tredjedel af alle mødre på kontanthjælp og barsel er blevet ramt af kontanthjælpsloftet og har fået deres ydelser beskåret hver måned. Halvdelen er enlige mødre. For mange betyder det, at der ikke er råd til husleje og ordentlig mad. Det betyder regninger, der hober sig op, og en uoverskuelig og stresset situation.

For de fattigste og mest udsatte mødre og spædbørn er retten til samme barselsorlov ikke længere en økonomisk realitet. Kvinders ret til barselsorlov har helt tilbage fra 1901 været en beskyttelse af mødre og spædbørn og senere med lovgivningen og kvindebevægelserne i 1960'erne en beskyttelse af kvinders ret til både arbejde og børn. En del af det såkaldte velfærdssamfund.

”Det er sund fornuft, at der er en forskel på at være på offentlig forsørgelse

og på at forsørge sig selv. Med kontanthjælpsloftet er der en bedre balance mellem et mærkbart incitament til at tage et arbejde, og et helt rimeligt og midlertidigt rådighedsbeløb,” skriver beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen (V) i et svar til Folketinget om udviklingen.

Nedskæringsfeltog

Beskæftigelsesministeriet har gjort op, at 30 procent af kontanthjælpsmodtagerne, der er på barsel, har oplevet, at der er skåret i deres hidtidige ydelser som følge af kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen.

809 af de ramte er enlige mødre, mens 745 er gifte eller samlevende. Ifølge opgørelsen mister en enlig kontanthjælpsmodtager på barsel 1.898 kroner om måneden. Et beløb, der typisk er skåret i boligstøtten.

For kvindekampen i dag er det igen helt nødvendigt at rejse krav om at sikre beskyttelse af mødre og småbørn og økonomisk sikring af barsel for alle kvinder. Krav, der ikke kan skilles fra de sociale kampe mod nedskæringsreformerne.

Kontanthjælpsloftet trådte i kraft 1. oktober 2016 med en fed løgn om, at det skulle sikre, at flere kom i arbejde.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag



KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk



Deltag på kpnet.dk/blogs



KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube



Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik



Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Ja til folkepension - Nej til højere pensionsalder

Fremtidsperspektivet i dagens Danmark synes at være: Spar op til din egen alderdom, hvis du har råd, eller fald om som Jens Vejmand med hammeren i hånden.

De sidste mange år er pensionsalderen blevet gradvist rykket opad. Det er ikke mange år siden at man kunne gå på Efterløn som 60-årig. Og blev man syg var der noget der hed førtidspension. Hverken efterlønsordninger eller førtidspension eksisterer i virkeligheden mere og de sidste rester er ved at blive udfaset. Tilbage er folkepensionen, men den er under angreb fra flere sider, både økonomisk og i åremål.

Og retningen er klar: Tilbage mod de gamle dage, hvor der ikke var en skattefinansieret folkepension. Også dengang under debatten om Folkepensionsreformen i 1957, fremførte partiet Venstre den holdning at folk selv skal spare op til deres alderdom. Fra politisk hold har argumentet lydt at der er brug for mere arbejdsudbud, den tankegang udspringer af nyliberale



I begyndelsen af februar havde aktive tillidsfolk som led i 3F kampagnen 'Fair-Pensionsalder' indkaldt til demonstration i Vejle mod Folketingets krav om stadig højere pensionsalder.

regnemodeller stærkt inspireret af EU. EU har vedtaget et mål om en fælles forhold på arbejdsmarkedet og i sociale ydelser, og herunder en meget høj pensionsalder for alle medlemslandene, hvilket bl.a. har udløst store arbejdskampe i Frankrig og andre steder.

Fattigste rammes hårdest

Der er flere grunde til at det er uretfærdigt når opsparingen til alderdommen gøres til et individuelt problem. Det betyder at folk på kanten af arbejdsmarkedet bliver hårdt ramt. Det samme gør alle faggrupper med lav løn, eller de der ikke har et fuldt timetal, eller er tvunget til at arbejde i vikarordninger hvor der ikke følger alle overenskomst rettigheder med.

Det viser sig at de såkaldte kvindesager i rengøring eller mange offentlige stillinger, der ikke har fuld tid, på den måde bliver ramt ekstra hårdt i alderdommen. Folk der ikke har arbejde har heller ingen opsparing. Men de med størst sociale problemer når jo slet ikke pensionsalderen i Danmark, er politikernes rationale.

For de faglærte arbejdere og for de bedrestillede faggrupper på arbejdsmarkedet er det efterhånden ganske store beløb der bliver sparet op og sat til side... eller rettere bliver lagt i hænderne på forskellige private fonde, hvor en lille

Frygten for at ende sine dage i fattigdom – igen et kvindeproblem

Et tandlægebesøg eller briller, der går i stykker, kan fuldstændig slå bunden ud af en måneds økonomi, udtaler Christina Rogerstam fra Sveriges Pensionær Forening, SPF, i en kommentar til de nyeste fattigdomstal for pensionister.

Antallet af pensionister, der lever i risiko for at komme eller allerede lever under fattigdomsgrænsen, vokser fortsat. Det samme gør de ældres andel af befolkningen. Blandt 75+årige lever hver fjerde person under denne grænse, som i Sverige sættes til 12.100 kr. om måneden før skat – hvor den i Danmark er helt afskaffet som begreb. Langt hovedparten af de fattige er både i Sverige og Danmark, ældre kvinder. Det viser de nyeste tal fra Eurostat.



Frygten for at ende sine dage i fattigdom med et sundheds- og omsorgssystem, der minimeres og privatiseres, er

igen blevet et kvindeproblem, både i Sverige og herhjemme. Det er en reel frygt og virkelighed, der er kommet tilbage i vores samfund igen. Det så i en periode med "velfærdsstaten" ud, som om denne risiko var ved at forsvinde. At en tryk alderdom var mere end et valgsglogan. Men det blev i stedet velfærdsstaten, der forsvandt, nu hvor markeds kræfter og kapitalisme igen viser tænder.

De sidste ti år er antallet af pensionister i Sverige med indkomster under fattigdomsgrænsen mere end fordoblet fra 148.000 til 355.000 personer i 2015, og mere end 70 % af dem er kvinder.

Der er stor forskel på rige og fattige

elite skalter og valter med pengene.

Argument resistant

Hvis man ser på hvornår folk dør efter erhverv, eller ser på i hvilken tilstand de er i når de når pensionen, så er der en overdødelighed blandt ufaglærte grupper, og de der når alderdommen er ofte ramt af betydelige skavanker. Reelt set kan kroppen ikke mere, alle folk der har haft et fysisk arbejde oplever gigt, og slidskader. Mange mere eller mindre kroniske smerter de sidste år af arbejdslivet, som der også er med til at slide kroppen ned, og koste dyrt i medicin.

Men et årelangt arbejdsliv kan også ramme gennem arbejdspresset og lange arbejdsdage, skifteholdsarbejde osv. der kan medføre hjerte-kar-sygdomme, pga. den stress som man udsætter kroppen for.

Og derudover oplever mange psykiske eftervirkninger af stress på arbejdsmarkedet og depression og andre følger af dårlige arbejdsforhold og ringe sociale livsvilkår. Listen kunne fortsætte, men eliten vil ikke lytte til argumenter. Kamp er det eneste svar de forstår.

pensionisters indkomst og levevilkår. Og som i resten af samfundet vokser forskellen i disse år.

I Tyskland skønnes omkring en million mennesker, ca. 2,5 % af alle over 65 år, at være henvist til supplerende bistandshjælp for at overleve. Deres arbejdsmarkedspension er for lille til at leve af, og lønnen har aldrig rakt til private pensionsopsparinger. Tyskland har gennemført EU's pensionsmodel fuldt ud med afskaffelse af den offentlige folkepension og har kun rene arbejdsmarkedspensioner. Millioner af kvinder har kun haft deltidsarbejde eller været fuldtids hjemmegående og er dermed helt afhængige af deres mands pensionsindkomst.

Samme situation vil kvinder, der skubbes ud af arbejdsmarkedet eller aldrig lukket ind, komme til at stå i i fremtiden, hvis udviklingen forsætter som nu.

Pensionsalder og massivt svigt

Af Poul Andersen

Fra et behageligt og spændende job til en glad og økonomisk sikret pension – det er ikke virkeligheden for flertallet, og slet ikke efter V, S, K, R og DF's tilbagetrækningsreform.

Jeg indrømmer blankt, at jeg, især om vinteren, ser for meget TV. Specielt efter at jeg for et par år siden fik min PHD-status (Pensionist Hele Da-gen).

Når man således zapper rundt mellem TV-kanalerne, er fraværet af udsendelser, der omhandler arbejdslivet, som det tager sig ud for en stor del af befolkningen, absolut sjældne. Også når der er tale om fiktion.

Her foregår handlingen som regel i kontorlandskaber med ergonomisk korrekte stole og hæve-sænke-borde. F.eks. på en avis-redaktion, et advokatkontor eller et reklamebureau. Hvis man endelig ser en mand med en skovl, viser det sig som regel at være en gangster, der skal begrave et lig.

Man kunne let forledes til at tro, at flertallet af Folketingets partier (Venstre, Konservative, Radikale venstre, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne) har vedtaget tilbagetrækningsreformen med baggrund i heftig TV-kigning, siden de har vedtaget en lovgivning, der lader hånt om de mennesker, der et helt arbejdsliv har knoklet uden for de fine kontorer.

En tredjedel af FOA's og 3Fs ca. 470.000 medlemmer er ude af arbejdsmarkedet, inden de er fyldt 60

år. For manges vedkommende har de arbejdet, siden de var 17-18 år. Ofte i et fysisk hårdt og nedslidende arbejdsmiljø. 3F har lavet en undersøgelse, der viser, at syv ud af ti medlemmer mellem 55 og 58 år plages af smerter efter en lang arbejdsdag.

Nu er det jo besluttet, at pensionsalderen skal hæves i takt med levealderen. Dvs. at en arbejder, der i dag er 30 år, kan se frem til en forventet pensionsalder på 73 år.

Sammenlagt med alle de andre reformer – dagpenge, kontanthjælp, fleksjob, førtidspension osv. – er der tale om et stort angreb mod den samlede arbejderklasse. Og i min optik har fagbevægelsen også svigtet. Der burde have været mobili-

seret, kæmpet og sagt fra for mange år siden. Uanset om det var såkaldt rød eller blå blok, der var ved roret.

189.000 har i en 3F-undersøgelse skrevet under på, at pensionsalderen ikke skal hæves. Men de er altså for sent ude. Der skulle have været protester allerede tilbage i 2006 og igen i 2011, da et flertal i folketinget vedtog at hæve pensionsalderen, i takt med at levealderen stiger. Ligesom alle de andre reformer ikke er blevet mødt med massiv afvisning, demonstrationer etc. fra fagbevægelsen.

Kravet om tilbagerulning af reformerne må nu være kravet. Alternativet er et kort, uværdigt og helbredsmæssigt dårligt pensionistliv – hvis man ikke er død inden.

kpnet.dk/blogs





Aurora Estrada:
Selvportræt som ung

Der er nogen billeder man ikke bare kan gå forbi. De kan være små og endda i sort-hvid og alligevel kalder de på ens opmærksomhed. Man fanges ind af deres fortællinger og af deres kraft. Sådan var det med den mexicanske kunstner Aurora Estradas litografier. De satte sig fast bag på nethinden.

ordet ”væsen”. Det er hverken et menneske eller et dyr, men en levende skabning. Og grænserne for dets former kan være flydende og skiftende.

Det er her at også de nordiske folkelige legender og myter lever – elverpiger, nøkken der kan forvandle sig til bækhe-

gurer. Det er sådan jeg ser dem, var hendes enkle svar.

Stregen i Auroras litografier er let og elegant. Fuldt af bevægelse, musik og dans. Kontrasten mellem lys og mørke bruges meget kraftfuldt til at understrege, at der findes mere i billedet, inde bag ved og ved siden af.



Dobbeltheden i motiverne fanger ens nysgerrighed. På engang meget fremmedartet og meget velkendt. Drama, lykke og sorg. Drømme, magi og erotik forenes med livserfaring fra en der går med sine fødder på jorden. Med dybe rødder i den mexicansk-indianske tradition og fortællinger træder en stærk og moderne verdenskunstner frem i sin hel egen unikke stil.

På dansk har vi et ord for Aurora Estradas figurer i disse billeder. Nemlig

sten, havfruen og de underjordiske. Deres opgave er at forklare det uforklarlige og bringe orden i tilsyneladende kaos. Og måske mest af alt sige noget om de stærke kræfter og følelser der bor i mennesket.

I Mexico kaldes disse væsner for Nahual. Nogle mennesker har evnen til at skifte sin fysiske form til et dyr. Og alle mennesker har et karaktertræk fra et dyr. Aurora blev en engang spurgt, hvorfor hun tegnede sine mennesker som dyrefi-

I Aurora Estradas billeder brænder den kvindelige urkraft og seksualitet klart igennem. Som en selvfølgelig del af livet og med krav om at blive anerkendt som sådan. Det har altid skræmt religionens og magtens mørkemænd gennem hele classesamfundenes historie. Såvel i det katolske konservative miljø der herskede i Auroras ungdom, og igen her i nyliberalismens moralske kvindefjendskhed virker Auroras billeder stærkt.

Jeg maler

Aurora Estrada er født 1940 i Valle del Maiz i San Miguel de Allende, Mexico, hvor hun arbejdede og levede til sin død i 1996. Hun har siden 1960erne og frem til starten af ’90erne udstillet mange steder i Mexico, i Spanien og i USA. Efter en større rejse til Europa i 1976 begyndte hun at udvikle sit arbejde omkring grave-ringer på metalplader ved siden af oliemaleriet. En teknik som hun de næste årtier udvikler til sin hel egen unikke stil og udtryk.

Jeg maler. Jeg tror at jeg har malet siden før fødslen. Følelser, oplevelser, fantasier, smukke ting og triste øjeblikke.

Jeg maler hvor jeg blev født, hvor mine forældre og mine bedsteforældre blev født. Jeg elsker magi og mystik i mit land, jeg elsker min indfødte folk, mine blomster, min by med liv, solskin og mine venner fra mange lande. Skriver Aurora Estrada om sig selv.

Kunstnere skal man helst kunne sætte ind i en -isme kasse. Så ved man hvor man har dem. Det går ikke med Aurora Estrada. Hendes kunst er blevet kaldt for ekspressionisme, magisk realisme, narrativisme, surrealisme uden at nogle af termerne helt kan rumme hendes kunst.

Hun eksperimenterede hele tiden med materialer der kunne udtrykke de ting, hun ønskede at få frem.

Jeg møder første gang Aurora i juli 2016 i San Miquel de Allende (SMA) på kulturcentret Bellas Artes. Stedet hvor hun fik sin første kunstneriske uddannelse. Her åbnede en udstilling med nogle af



hendes litografier i anledning af 20 året for hendes død.

Samtidig opkaldtes udstillingslokalet efter hende med en mindeplade. Det skete efter at en lokal shaman havde indviet det på behørig vis. Ude i Bellas Artes gård samledes venner, familie og andre til taler, musik og dans af de nu for SMA så karakteristiske gigantiske dukker kaldet moji-gangas.

Besøg hos Dr. Estrada

Nogle dage efter besøger vi Auroras ældre bror Dr. Leopoldo Estrada. En aften med billeder, historier, musik og mezcal i inspirerende selskab med vores gæstfri vært. Familien bor forsat i Valle del Maiz, hvor de også har deres værksted med moji-gangas. Det var ham, der havde lavet dem, der blev brugt ved åbningen af udstillingen i Bellas Artes.

Før i tiden var de en del af den oprindelige befolknings kultur. I dag, hvor de er blevet en del af den kommercielle turisme, laver familien dem kun til eget og venners brug.

En af figurerne på værkstedet forestiller en djævel. ”Ham kendte vi slet ikke før Spaniernes kom med deres gud og djævel. Men vi har aldrig været bange for ham, vi har altid

bare grint af ham”, fortæller doktoren. At hans søster Aurora har en særlig plads i hjerte, lægger han ikke skjul på. Og ud af hans fortælling vokser en kvinde frem, der ikke kun gjorde indtryk med sin kunst, men også med sin person, sit smil og sin styrke.

At Aurora blev kunstner var på trods af

Fortsættes næste side



alle odds. Og så alligevel, for Aurora Estrada var både et barn af sit folk og sin generation og sin tid. Som en ud af 15 søskende måtte hun tidligt hjælpe til i huset og kunne se frem til et kvindeliv fyldt med børn og husarbejde. Men Aurora fantaserede sig ind i anden fremtid med alt hvad hun kunne få fat i til at tegne med – aske, kridt og i sandet på jorden. Hun havde allerede da et talent, der blev lagt mærke til.

Faren var selvlært muremester. Det var i en periode, hvor indbyggertallet voksede meget hurtigt og efterspørgslen på håndværkere til at bygge huse blev akut. Han lærte sig desuden at tale både spansk, engelsk, fransk og tysk udover sit oprindelige Otomi-sprog. Ligesom han lærte sig selv at blive en god fotograf. Han blev således både en meget dannet mand og et eksempel for sine børn gennem sine handlinger.

Som ung kvinde i 1960erne blev Aurora en del af en hel generation, der søgte mod frihed, frigørelse, en bedre verden og tilværelse. En tid med store sociale og politiske bevægelser for bl.a. kvinder og de undertrykte folk. Det gav mulighed for kvinder fra de oprindelige folk verden over, som Aurora, at træde frem.

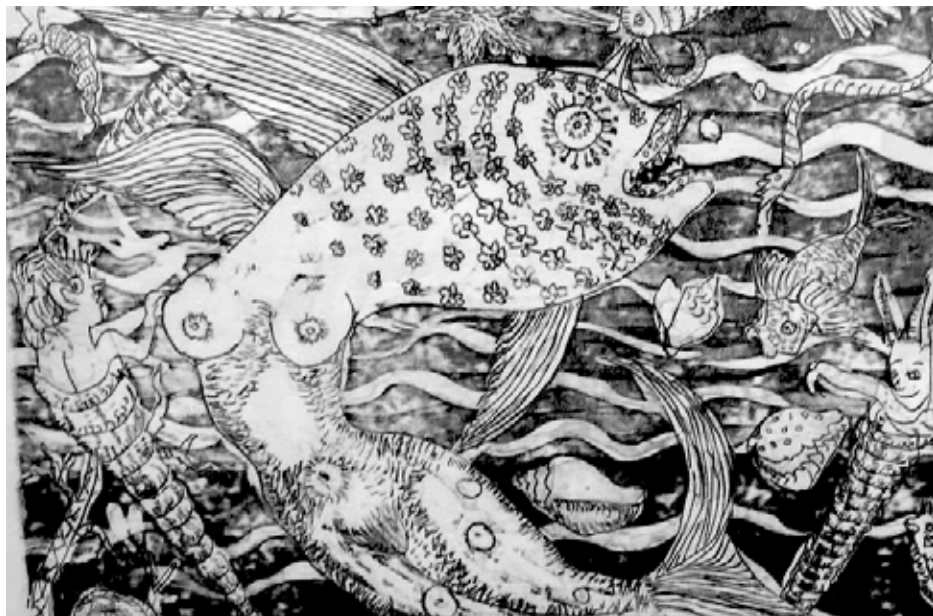
Men det var Auroras egen store drivkraft, vilje og arbejde, der gjorde det muligt for hende at gribe sin tid.

Dr. Estrada fortæller og spiller musik fra kulturgrupper, hvor han og Aurora deltog sammen. I dag ville man sige de tog rundt og ”battled” med ord, rim, musik og dans om tidens væsentlige problemer. Ofte på festivaler hvor man kunne være på i både 12-16 timer af gangen og som havde sin rod i lokale traditioner.

– Vi lavede kunstnerisk postyr, det gav ingen penge, men det var heller ikke formålet, siger han og smiler.

Han fortæller, at en amerikansk dame engang spurgte dem efter at have hørt deres tekster ”Hvorfor kan I ikke lide USA?”

Vi kunne bare svare: ”Prøv at spørge i



Kunst der bevæger sig gennem tider og steder

Vietnam, i Afghanistan, i Irak og du vil få samme svar”.

En moderne kunstner

Det kunstneriske miljø i SMA omkring Bellas Artes og Instituto Allende som Aurora blev en del af var en stort, inspirerende og meget levende miljø. Byen blev efter 2. verdenskrig en kunstnerisk magnet der tiltrak malere, forfattere og digtere som Pablo Neruda og mange kunstnere fra USA og Canada. Aurora Estrada blev undervist af lærere som Erasto Cortés, der var en af Mexicos mest betydningsfulde gravører i det 20 århundrede. Han lærte Aurora at arbejde med linoleum, kobber, zink og sten til tryk af hendes billeder.

Det var et kunstnerisk miljø der stod på skuldrene af de berømte mexicanske revolutionære muralere som Jose Clemente Orozco, Diego Rivera og David Alfaro Siqueiros. Sidstnævnte arbejdede i en periode i SMA som gæstelærer.

Der er en trend herhjemme i Norden i disse år med at genoplive bortglemte og bortgemte kvindelige kunstnere og

give dem en plads i historien. Mere end på tide. Ligesom San Miquel de Allende nu også anerkendte sin første kvindelige kunstner med udstillingen og udstillingsrum, der bærer Aurora Estradas navn.

Men hun har ikke bare en plads i historien.

Aurora Estrada er en spændende moderne kunstner. Hendes billeder, temaer og fortællinger taler til os i dag, for de handler om menneskelivets store til alle tider aktuelle temaer. Hendes billedsprog er helt hendes eget og dog genkendeligt verden over gennem de fælles træk i folkelige fortællinger og myter. Og hendes teknik og kunstneriske udtryk og udfoldelser gør hende til en verdenskunstner.

Der er brug for kunst som Auroras i dag. I en tid hvor menneske- og kvindeffjendsk mørke igen står på magthavernes dagsorden.



Find link og se flere billeder i artiklen på kpnet.dk

100 år efter Oktoberrevolutionen: En arbejderrevolution i dag er både mulig og nødvendig

Af Klaus Riis, Arbejderpartiet Kommunisterne

Socialistiske revolutioner er da noget, der hører fortiden til – en romantisk drøm, en fejlslagen utopi ...

Nej – arbejderrevolutioner bliver igen mere og mere påtrængende. De herskende i de kapitalistiske samfund begynder at frygte den sociale uro og de eksplosioner, som uundgåeligt vil komme som resultat af den brutale kapitalistiske politik. Men vil de også udvikle sig til et egentligt opgør mellem det kapitalistiske samfunds hovedklasser – den ganske lille klasse af kapitalister og arbejderne, langt den største samfundsklasse?

Der lyder flere og flere advarende ord fra støtter af det kapitalistiske system, som er bekymrede for voksende social uro. Dansk Erhverv og Danske Bank er f.eks. betænkelige ved, at det kan blive et resultat af den hurtigt voksende sociale ulighed og stadig mere udbredte fattigdom også i Danmark. Flere årtiers nyliberal EU-medicin i form af asociale 'reformer' har forvandlet det danske kapitalistiske 'velfærdssamfund' til en skygge af sig selv. En discountudgave, som bunden er slået ud af.

Indtil videre er det lykkedes de herskende at undgå de store eksplosioner. Det parlamentariske system med mange nye partier, skiftende regeringskonstellationer, et Dansk Folkeparti, der har opsuget noget af den voksende utilfredshed, og en tam parlamentarisk 'venstrefløj' bundet til Socialdemokratiet har dæmmet op for protesterne med platte løfter og gement vælgerbedrag. Fagbevægelsen og LO-toppen har ikke rørt en finger, endsige viftet med en knytnæve, for at dæmme op for reformamokløbet med hævet pensionsalder og et liv, der skal presse hver eneste dråbe arbejdskraft ud af selv alvorligt syge. Et nutids- og fremtidssamfund, hvor man fødes til at knokle for kapitalen, til man dør. De har tilmed den frækhed stadig at kalde det et velfærdssamfund.

Det er indlysende, at protesterne ikke kan holdes tilbage og begraves i al evig-



hed. Tendenserne er klare nok. Vreden og utilfredsheden med nedskæringsreformerne og nedskæringspolitikkerne simrer både i storbyerne og i 'udkanterne'. Mange slags protester bryder

100 år Oktoberrevolutionen

frem, men stadig ikke i den helt store skala. 'Højrepopulismen' med Trump i USA, Marine Le Pen i Frankrig, Dansk Folkeparti herhjemme og tilsvarende bevægelser mange andre steder bliver fremmet og støttet af borgerlige medier og stærke kapitalkræfter for at forhindre, at protesterne går til venstre og retter sig mod systemet i sig selv, men afledes til indbyrdes kampe og vendes mod syndebugke som 'de fremmede'.

Mange borgerlige kommentatorer, der har støttet både 'globaliseringen', 'de åbne grænser' og nedskæringsreformerne, er rykket på banen med en fortælling om, at tiden minder dem om 30'erne med fascismens og højrekræfternes fremmarch. Der findes sådanne træk – men den store trussel mod de goder, arbejderne og det store flertal har tilkæmpet sig, kommer ikke derfra, men fra EU's nyliberalistiske reformpolitik og USA's og NATO's vedholdende krige og krigspolitik.

Skal man drage paralleller til andre historiske situationer, vil det være nok så relevant at sammenligne med tiden op til Oktoberrevolutionen i Rusland i 1917 – en tid, hvor alle de faktorer modnedes i mange lande, der skal til for at udløse en gigantisk social omvæltning. En revolution, der kaster den hidtidige herskende klasse på porten og ødelægger dens magtstrukturer og institutioner, dens statsapparat, og opbygger et nyt med en anden og hidtil undertrykt social klasse ved magten. En arbejderstat, et socialistisk samfund.

Oktoberrevolutionen for 100 år siden viste, at en arbejderklasserevolution er mulig. Den herskende klasses magt er ikke evig. Den kan udfordres og besejres. De russiske arbejdere, bønders og soldaters revolution var ikke det første forsøg på at gennemføre en socialistisk revolution. Det var Pariserkommunen små 50 år tidligere. Men det var den første sejrige arbejderrevolution.

For første gang kunne man begynde bevidst og planmæssigt at opbygge en ny samfundstype, hvor samfundet ikke er indrettet til gavn for et mindretal, for en herskende klasse af kapitalister og godsejere, men for det store flertal af samfundets medlemmer.

Der er intet, der har ændret sig i den retning i løbet af de sidste dramatiske og historisk omskiftelige hundrede år.

Sejrrige socialistiske revolutioner er ikke blot en ønskedrøm eller en utopi. Det er en reel mulighed – under forudsætning af, at de objektive og subjektive faktorer findes, og at der udvikler sig en revolutionær situation i landet – en krise, *hvor den herskende klasse ikke længere kan herske som tidligere, og de beherskede ikke længere vil finde sig i at blive behersket*, som den klassiske definition lyder.

I Rusland i november 1917 samledes en lang række af disse faktorer: Store imperialistmagter var låst i et blodigt verdensopgør og kunne ikke fokusere på at stoppe revolutionen, tsar-regimet var væltet og det ny borgerlige regime ikke konsolideret, russerne var krigstrætte og sultne og opsatte på forandring. Og der eksisterede et revolutionært kommunistisk parti, væbnet med marxismen, den videnskabelige socialismes teori, som var i stand til at sætte sig i spidsen for arbejderbefolkningen og alle de undertrykte. Et parti med en stor marxist og revolutionær, V.I. Lenin, i spidsen og en erfaren, hærdet og kampskolet ledelse. Det kunne slå alle modangreb fra de besejrede feudallister tilbage, fra det kapitalistiske bourgeoisie og fra den internationale kapitalisme og dets væbnede styrker. Og det kunne overvinde demagogien og vildledningen af masserne fra opportunist og reformister af forskellig art, som søgte at bremse revolutionen på halvvejen.

100 år senere er nye arbejderrevolutioner ikke mindre mulige. På mange områder er faktorerne for revolution styrket. Også nutidens imperialistiske bourgeoisie er involveret i dræbende livtag, der truer med ny verdenskrig og en atomar dommedag.

En ny Oktober er ikke bare mulig. En socialistisk revolution er også nødvendig. Den er nødvendig for verdensfreden og for nye fremskridt for det store flertal. Nødvendig for at stoppe kapitalismens og krigenes stadige katastrofer. For at gøre en ende på klimaødelæggelser og forurening og for at stoppe udbytningen af arbejderne og rovdriften på almindelige mennesker. For at stoppe flygtningestrømmene og den internationale kriminalitet. For at

at skabe muligheder for normalt liv og udvikling overalt.

I hvert eneste samfund – Danmark medregnet – hober behovene for det ny samfund sig op. Det er ikke muligt at vende tilbage til et gammelt Danmark. Ikke engang til 60'ernes og 70'ernes kapitalistiske nordiske velfærdsstat. Fremtidens velfærdssamfund vil være et socialistisk Danmark.



Oktoberrevolutionen var ikke en enkelt handling, men hele processen med at besejre den gamle herskende klasse og dens internationale støtter, ødelægge dens statsapparat og opbygge et nyt – med ekspropriation af produktionsmidlerne, hvor fabrikker, miner og storlandbrug blev samfundseje i stedet for privateje. Det var en proces, hvor arbejderklassen skulle lære at være den ledende og styrende klasse og tage kontrol med alle samfundsforhold og med livet.

Men en sådan revolution er også *den ubetingede forudsætning* for, at der kan opbygges et socialistisk samfund. Ud af Oktoberrevolutionen voksede det socialistiske Rusland, det socialistiske Sovjetunionen, sejren over Hitlernazismen og fascismen, en uhyrdet samfundsmæssig fremgang til gavn for hele folket og ikke kun for de få. Den moderne udgave af menneskerettighederne og den nordiske velfærdsmodel er såmænd også indirekte produkter af Oktoberrevolutionen i 1917.

Socialisme uden revolution – uden arbejderklassens sejr over kapitalister og monopoler – er umulig. Der findes ikke et eneste historisk eksempel på 'fredelig overgang' eller 'parlamentarisk

indvoksen' i socialismen. Omfattende nationaliseringer uden et opgør med klassestrukturerne og kapitalmagten, statsmagten og privatejendommen er ikke socialisme, hverken i det 20. eller det 21. århundrede. Det kan være med til at beskytte et lands ressourcer og dets suverænitet mod imperialistisk udplyndring, men en vellykket socialistisk opbygning fordrer en socialistisk revolution, der bringer arbejderklassen til magten og sikrer produktionsmidlernes overgang til samfundsejendom.

Som et led i de herskendes kamp mod den socialistiske revolution udspreddes alle mulige falske påstande – såsom at klassekampen er forsvundet, at kapitalismen er blevet godartet, at arbejderklassen forsvinder, og meget andet i den dur, mens nogle håndfulde supermilliardærer har sat sig på halvdelen af klodens rigdomme og en samling grådige skattesvindlere og snyltere sætter stadig mere af den danske velfærd til livs.

Antimarxistiske og opportunistiske teorier bliver spredt af 'venstreorienterede', 'socialistiske' og tilmed erklæret kommunistiske kræfter. De tager sigte på at aflede og forhindre en socialistisk revolution ved at foregøgle, at der findes andre og nemmere veje. Det gælder f.eks. de socialdemokratiske for længst afslørede teorier om at reformere sig til socialisme via stemmesedlen, der hele tiden dukker op i nye varianter, ligesom det gælder andre teorier om overgang til socialisme uden revolution – som den revisionistiske teori om det såkaldte 'antimonopolistiske demokrati', der markedsføres af nogle erklæret kommunistiske partier.

Arbejderpartiet Kommunisterne og Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – CIPOML – som APK er med i, står fast på Oktoberrevolutionens grund.

Den socialistiske revolution er mulig, nødvendig og en forudsætning for, at der kan skabes et nyt og bedre Danmark. Og for at skabe en ny og bedre verden.

Trump vil beskytte USA: Så indstil krigene, træk tropperne hjem, og nedlæg 800 militærbaser i 74 lande!

Den amerikanske præsident Donald Trump vil fortsætte bombetogterne i en række af de lande med muslimsk flertal, hvis indbyggere han nu har forbudt indrejse i USA. Ikke som flygtninge, men som almindelige rejsende. Han har netop givet tilladelse til nye bombninger i Yemen.

De syv lande, hvis statsborgere ikke kan få indrejsetilladelse i USA foreløbig i tre måneder, er Iran, Irak, Libyen, Syrien, Somalia, Sudan og Yemen. Samtidig nægter Trump alle flygtninge adgang til USA i fire måneder. Syriske flygtninge nægtes indrejse i ubestemt tid.

Dette skulle forhindre 'radikale islamiske terrorister' i at komme ind i USA, selvom landet i forvejen har skrappe visumkrav og indrejsetjek.

– Vores land har brug for stærke grænser og ekstreme baggrundstjek. Se, hvad der sker over hele Europa. Det er et forfærdeligt rod, skriver Trump på Twitter.

Indrejseforbuddet mod statsborgere fra disse syv nationer ramte i første omgang også personer med dobbelt statsborgerskab, danskere indbefattet.

Men der er andre aspekter af historien, for USA er eller har været i krig med/i samtlige disse syv lande – med enorme ødelæggelser og tab af menneskeliv til følge.

Disse krige er blevet retfærdiggjort med at skulle 'afsætte tyranniske og morderriske regimer, beskytte civilbefolkningerne, skabe demokrati og bekæmpe terror'. Begrundelser, der er gentaget til ulidelighed af USA's allierede, indbefattet skiftende danske regeringer.

Resultaterne har været katastrofale: uendelige lidelser for civilbefolkningerne, ødelagte infrastrukturer, endeløse flygtningestrømme. Og styrkelse af islamistiske terrororganisationer, ofte med forbindelse til USA's reaktionære



NATO holder sit kommende topmøde d. 24.-25. maj i Bruxelles. Donald Trump har meddelt, at han deltager. Vesten har været i konstant krig siden 2001 og militarisering, spændinger og krigsopbygning accelererer. NATO fortsætter kursen som krigsskabende organisation på verdensplan også med den ny amerikanske præsident. Også EU opruster – sammen med NATO – med ambitioner om selv at blive en militær supermagt.

arabiske allierede såsom Saudi-Arabien.

Lige nu bomber amerikanske fly i Irak, Syrien, Yemen og Libyen som led i den såkaldte 'krig mod IS' – den islamistiske terrororganisation Islamisk Stat.

Tema: USA-Imperiets førstemand

Donald Trump har givet ordre ti, at den amerikanske hærledelse udarbejder en plan til at besejre IS i løbet af en måned. Det kan næppe være andet end en plan for massive bombardementer i en skala ikke før set – med enorme civile tab og katastrofale ødelæggelser til følge.

Danmark har været en aktiv deltager i bombningerne i tre af disse – Libyen, Irak og Syrien – og fører i dag krig i Irak og Syrien med specialstyrker og en fregat.

– Hvis Donald Trump vil beskytte USA og dets grænser mod 'terrorister', må det første skridt være at stoppe de amerikanske terrorkrige. USA's rolle som global politibetjent bør være udspillet,

siger APK's formand Dorte Grenaa. Hun fortsætter:

– Det gigantiske amerikanske militær bør trækkes tilbage bag de nationale amerikanske grænser og de mure, Trump planlægger, og de mere end 800 amerikanske baser i mere end 74 lande afvikles. Det vil være reelle tiltag hen imod en fredeligere verden, hvor de uendelige krige og økonomisk udplyndring er baggrunden for flygtningestrømmene og for radikal islamisme.

– Et forbud mod, at muslimer rejser til USA, er åbenlyst racistisk og i strid med internationale konventioner. Det her intet med terrorbekæmpelse at gøre, siger Dorte Grenaa.

– Den danske regering må øjeblikkeligt stoppe sin automatiske og aktive støtte til USA og deltagelsen i dets ulovlige krige. Løkke, Hjort Frederiksen og Anders Samuelsen bør have travlt med at ændre politik, sammen med deres krigspartnere fra bl.a. DF og Socialdemokratiet.

Trump's 'muslimforbud' har udløst omfattende protester. De bør rettes ind mod at stoppe den terrorskabende amerikanske krigspolitik.

Fænomenet Trump, kræfterne og politikken bag

Af Flemming Agri Jensen

Siden Trumps 'valgsejr' har det myldret med karakteristikker om manden: klovn, nar, tåbe med en vulgær politik og erklæringer, der ikke kan føres ud i livet.

Intet kunne være mere forkert end at dømme ham ude på forkant, som mange håber.

Trump er en despot, populist, folkeforfører og løgner, der har etableret sig grundigt i verdens mest magtfulde embede (militært og politisk set) med en regering, der ikke blot repræsenterer milliardærer og generaler, de er det også selv – og samtidig, og det er værst af alt, repræsenterer de en politisk fløj i USA, som vi måske indtil videre kun har set toppen af isbjerget af.

De er blevet båret ind i Det hvide hus af kredse i det absolut øverste og mest magtfulde monopolborgerskab, som ønsker et skift i den politiske retning.

Trump og hans regerings mange dekretter i de første ti dage ved magten understreger med al tydelighed, at kræfterne bag skal tages alvorligt. Befolkningerne verden over er tidligere blevet taget med bukserne nede grundet naivitet og forfejlede analyser.

Nar eller despot

Det kom totalt bag på *'the danish establishment'*, at Donald Trump blev valgt til USA's præsident. Ingen fra det højere erhvervsliv, folketingspolitikere eller pressefolk fra de landsdækkende medier havde set det komme. Det var i sig selv en sensation, at han blev kåret som republikanernes kandidat. Den tidligere danske statsminister og generalsekretær for NATO erklærede

i sensommeren, at Trump ville forårsage ustabilitet i verden med grufulde konsekvenser. Kort efter Trumps sejr erklærede samme krigsforbryder og løgner, at Trump ville kunne stabilisere modsætningerne mellem klodens store lande. Tag den!



Det mest groteske er, at bedømmelsen af Trump som værende gal og nærmest sindssyg fortsætter uanfægtet. Holger K. Nielsen karakteriserede ham som "skør" i Go' Morgen Danmark en lille uges tid efter Trumps indsættelse – altså efter Trump blandt andet havde dekretteret stop for 'Obamacare' og opsagt TTP-aftalerne.

På selve valgnatten – eller rettere døgnet derefter – fandt den globale herskende klasse ganske den rette mine, der måtte passe sig. Jorden rundt erklærede man respekt og accept for resultatet af det amerikanske folks vilje. Der kunne ret beset også have været rejst en debat om, hvorvidt demokratiets sande

vogter og politibetjent i virkeligheden har demokrati set i lyset af, at flertallet i befolkningen igen var blevet stemt ude af et totalt udemokratisk valgmandssystem.

Lederne tilpassede sig resultatet for at behage verdens mægtigste mand – eller

embede. Langt hovedparten hældte med diplomatisk udsagn til nogle spage vendinger, hvori de gjorde sig forhåbninger om, at han måske alligevel ikke – når alt kom til alt – ville føre en protektionistisk politik, bygge en mur til Mexico, kræve langt større betalinger af NATO-lande og nok slet ikke dæmpe krigen mod Rusland osv.

Man gjorde regning uden vært, fordi man stadig ikke forstod og stadig ikke har forstået baggrunden for valget af Trump.

Det er jo ikke tumpen Trump, der er blevet valgt på baggrund af hans ekstremt mandschauvinistiske udtalelser gennem årtier, endsig hans behandling af kvindeslægt i praksis, eller ytringer og opførsel, der

har været endnu værre. Han er blevet båret frem af mægtige kræfter i USA, som kræver en anden retning end Obamaadministrationen, der ellers med rette kan erklæres for dybt sort og reaktionært – sandsynligvis det mest voldelige præsidentembede, USA nogensinde har haft.

Den del af USA's borgerskab, som kræver en ny kurs, har ikke haft nogen problemer med Obamas voldelige undertrykkelse af andre nationer og befolkninger, hvorfor de sandsynligvis i endnu større grad vil fortsætte. *America first* vil frigøre sig fra forpligtelser til handelsaftaler til fordel for den hjemlige kapitalistklasse, samt sætte

spørgsmål ved fordelingen af imperialismens fordeling af rovet.

Denne fraktion af det amerikanske borgerskab stod med millioner og atter millioner af \$ bag Trump, ganske som den tyske rustningsindustri stod bag og fik valgt Hitler. Trump benytter i øvrigt den samme retorik som den lille mands (middelklassens) beskytter og benægter fakta, ligesom løgne bliver bragt til torvs i et hurtigere tempo, end Goebels kunne formå.

Når det er sagt – og det er uhyggelig retorik og lige så stygge og reaktionære løgne som andre præsidenters i de sidste årtier (blot mere åbenlyse) – så er det forkert at erklære Trump for nazist. Det vil være lige så forkert, dum og farligt som at betragte ham som 'skør'.

Politisk kursændring

Efter en pauvre indsættelsesfest, hvor Trump bakket op af sin regering og talsmænd måtte ty til åbenlys løgn for ikke at stå afklædt, tog det ham ikke mange timer, før han havde dekretet 'Obamacares' exit. (Lad mig benytte lejligheden til at fastslå, at Trumps mange dekretter ikke er ny stil i USA. Det er helt normal praksis, som alle præsidenter har gjort brug af).

Med dekretet opfyldte han prompte det første af sine mange valgløfter. Samtidig brast mange forhåbninger, idet masser af mennesker håbede på, at hans løfter kun var ord.

Dagen efter satte han en tyk streg under et andet løfte, som også er indeholdt i hans bebudelse om *America First*: Handelsaftalen (TTP) blev afblæst, og det europæiske borgerskab kunne med god grund frygte, at TTIP vil lide samme skæbne. Det er endnu uvist. Det er til gengæld ikke uvist, at Trumps nye *establishment* gennemfører protektionisme med hård hånd, hvilket har en afsmittende effekt på USA's sikkerhedspolitik – læs: militære engagementer.

Protektionismen eller isolationismen er for mange amerikanske arbejdere creme i øregangene, fordi det er forbundet med flere arbejdspladser – ifølge

Trump's retorik. Det er imidlertid overhovedet ikke sikkert, da masser af faktorer, som Trump ikke kan styre, spiller ind. Det er imidlertid en kendsgerning, at Trump har fået en åben scene at spille på, der består af langt størstedelen af Midtvesten, hvor *'nedlagte fabrikker står som gravstene på en kirkegård'*. Hans eget udtryk. Obama har nemlig efterladt et fattigt USA, som ligger lysår fra hans retorik: Yes we can!

Vi kan med sikkerhed forvente, at Trump vil forkæle monopolborgerskabet, hvilket millioner håber på vil kaste arbejdspladser af sig. Han har i hvert fald tænkt sig at genåbne mineindustrien, hvilket naturnødvendigt vil skabe nogle flere arbejdspladser.

Tema: USA-Imperiets førstemand

Protektionisme betyder nu ikke, at Trumps USA vil afskrive handel med andre lande. Det skal 'blot' være på USA's præmisser i endnu højere grad. De bilaterale aftaler, som Trump og Theresa May har lagt op til, får vi at se betydeligt mere til. For May og Storbritannien – set i lyset af Brexit – er Trumps handelspolitik virkelig en redningsplanke. For EU er den det modsatte. Det samme gælder for de genoptagne forbindelser mellem Storbritannien og Erdogans Tyrkiet.

Det globale billede er minsandten ved at gennemgå nogle forandringer. Den angelsaksiske del trækker tættere sammen, Trump nedtoner – tilsyneladende – fjendebilledet af Rusland, mens han rasler med det militære isenkram over for Kina i protest mod Kinas kunstige øer i Det sydkinesiske hav. Han billiger bestemt heller ikke Kinas fordele ved deres indbyrdes handelssamkvem. Kina har foreløbig fået den kolde skulder. Gamle alliancer kan smuldre, og nye kan opstå. I kølvandet på dette vil internationale modsætninger mellem stormagterne med al sandsynlighed skærpes.

Mens det står stadig klarere, at løftet om en mur til Mexico bliver en realitet,

så er det mere uvist, hvordan Trump vil tvinge Mexico til at betale for den. Alle bør opfordres til at se billeder af den: Højden, længden og kompaktheden er slående. Der vil kun være få strækninger på grænsen mellem Mexico og staten Texas, hvor den er erstattet af trådhegn – ellers strækker den sig fra Stillehavet til Den mexicanske golf! Den er ufattelig.

I søndags blev det så klart, at det ikke kun er mexicanere, der udelukkes fra Guds eget land: Befolkningerne i syv navngivne – fortrinsvis muslimske – nationer er blevet forbudt indrejse i USA. Det er mig bekendt ikke set tidligere i verdenshistorien.

Hvad Trump ikke lovede

Under valgkampen fik vi en mindre mundsmag af, hvad vi kunne forvente af ham. Masser af beskyldninger landede på forsiden og i TV's bedste sendetid. Hvad der var sandt eller usandt, var ikke til at gennemskue, og fra mit lille udsigtssted ved jeg det slet ikke, men han benægtede det meste og erklærede, at det var det pure opspind. Det er muligt.

Hans og hans *establishments* åbenlyse løgne efter hans tiltræden er imidlertid en anden sag. Hvorvidt det er korrekt, at Rusland har videregivet oplysninger om et besøg af Trump i Moskva, som implicerede prostituerede, er slet ikke til at sige, men det er en kendsgerning, at Trump frøs reporteren fra den angivne nyhedskilde ud af pressemødet.

Nu er det i sig selv jo ikke en sensation, at ikke hele pressen er til stede, når USA's præsident holder pressemøde, men det er usædvanligt at skære dem væk på selve mødet. Episoden indikerer, at Trump meget let kunne finde på at stramme grebet om den i forvejen yderst lille pressefrihed i Staterne.

Der kan skjule sig frygteligt meget i den nye administration, men sig ikke, at vi ikke var advaret.

I modsat fald er det vores blåøjede godtroenhed, der ikke har villet erkende virkeligheden.

Tanker ved Donald Trumps indsættelse

Krigspræsident Trump – i førersædet for USA-imperiet

Af Henning Paaske Jensen

En amerikansk præsidents kroning i vor tid er altid ildevarslende. Dagsordenen er sat på forhånd uanset kandidat: Med "alle nødvendige" midler skal USA's verdenskontrol sikres. Denne gang med præsident Donald Trump, der udtrykker den utilslørede rå magt og kombinerer nationalchauvinisme med islamofobi og racisme. Den imperialistiske stræben skal ikke længere skjules af påskud og hykleri om "menneskerettigheder" og "demokrati", men med den stærkes ret!

Næsten alle såkaldte politiske eksperter har inden indsættelsen støttet hinanden i, at Trump er helt uforudsigelig og stort set ikke har nogen klar politik ud over racisme og sexism. Næsten ingen har beskrevet, hvordan Trump allerede ret detaljeret har lagt et chauvinistisk program frem. Her er målet, at USA skal blive den stærkeste militære magt nogensinde, og Trump vil stå i spidsen for en "genopbygning på højeste niveau af militær parathed" med et udbygget missilsystem og fortsat atomoprustning. Et program, som nu i kort form er lagt frem på Det Hvide Hus' hjemmeside under titlen *Making Our Military Strong Again*.

Hvorfor bliver Trumps militære oprustning stort set overhørt af politiske kommentatorer? I stedet er det Trump som person og hans grovhed og sexism, der bliver fokuseret på. En optræden, progressive mennesker selvfølgelig fordømmer kraftigt, men underligt, at disse kyniske træk skulle være trumfkortet imod Trump som præsident.

Men måske ikke så underligt endda for magthaverne. At næsten gøre dette til hovedspørgsmålet kan skærme mod at bevæge sig ind på spørgsmålet om USA-imperialismens hidtidige krige og de løbende krigsforberedelser, som finder sted uanset valg af præsident. Forsøget på at sikre det økonomisk fallerede USA dets fortsatte stilling som verdens dominerende supermagt.

En fortsat skræmmende udvikling med krig, som også udtrykkes i Trumps kabinet, der besættes med generaler og med oliemastodonten Exxon-Mobils tidligere direktør som udenrigsminister.

Denne nationalchauvinisme med racisme/islamofobi og massiv militær oprustning er en ekstremt farlig cock-tail, som kun peger ét sted hen, hvis den ikke bliver imødegået: Der skabes splittelse blandt almindelige mennesker og en stadigt klarere retning frem mod fascisering og krig.

Tema: USA-Imperiets førstemand

Trump, der i valgkampen før indsættelsen har fremturet med en trussel om indrejseforbud mod muslimer, lagde i sin tiltrædelsestale nu vægt på, at der var brug for alle "patriotiske kræfter", som vil slutte op om 'US First'.

– Uanset om vi er sorte, brune eller hvide, så har vi alle sammen patriotens røde blod i vores årer. Vi nyder den samme storslåede frihed. Og vi hylder det samme prægtige amerikanske flag, lød det i talen.

Det flag, han tidligere har kommenteret med udtalelser om, at amerikanske statsborgeres protestafbrænding ved demonstrationer bør føre til overvejelse om straf i form af mistet statsborgerskab eller flere års fængsel.

Udtalelsen udtrykker og uddyber et ekstremt forsøg på opflamning af nationalchauvinisme – "US FIRST".

Her talte det imperialistiske USA's præsident om at ofre sig for "fædrelandet og det amerikanske flag", det flag, der har så mange erobringer og lidelser på sin samvittighed. Vi ser et forsøg på at skabe "en fælles ydre fjende" i form

af islamofobi og manipulere fattige hvide, sorte og brune ind i Trumps mulige kommende militære interventioner og krige.

Trump's politik er udtryk for Det Hvide USA, det hvide borgerskab, men i forhold til netop dette beskidte formål, at skabe baggrund for imperialistiske aggressionskrige, spiller race ingen rolle, når blot borgerskabet og dets sønner og døtre holdes udenfor.

Hvis aggressionen og provokationerne mod Rusland stoppes, vil det være positivt, men allerede nu er der indikationer på nye kommende konflikter i retning mod Kina, ikke kun handelspolitiske, men også med en mulig militær konfrontation. USA truer allerede med militært at ville fjerne Kina fra dets tilstedeværelse med militære baser på øer i Det Sydkinesiske Hav.

Det gør sig også gældende i forhold til Mellemøsten, hvor Trump støtter op om Israels Netanyahu og hans aggressive holdning til Iran.

Trump og Netanyahu er forenede om at ønske atomaftalen med Iran annulleret, og om at USA imod international ret placerer sin ambassade i Jerusalem, samt at USA går over til åbent at understøtte alle Israels nuværende så vel som kommende bosættelser.

Det drejer sig om illegale bosættelser, der har fundet sted siden Oslo-aftalerne og i ly af disse. Under tidligere præsidenter har Israel blot fået påtalen "det må I ikke" fra USA, mens koloniseringen har fortsat med at eskalere frem til i dag. Samtidig er våbenmilliarder tilflydt apartheidstaten Israel.

Med Trump vil det være den rå magt, der taler i forhold til de illegale bosættelser. De er nu helt "o.k.". Et sprængfarligt nyt element for undertrykkelse og kaos i Mellemøsten, som i årtier er blevet plaget og mishandlet af den vestlige imperialisme, med israelsk op-

bakning. Ikke mindst er det palæstinske folk blevet ladet i stikken.

På Det Hvide Hus' hjemmeside fremføres det, at missilskjoldet stadigt skal udbygges og rettes mod Iran og Nordkorea. En omskrivning for en aggressiv amerikansk involvering i Mellemøsten sammen med Israel og med retning imod Kina – den opkommende økonomiske magt, som truer USA's magtdominans.

Trump lovede i sin indsættelsestale, at han nu vil indlede kampen for at udslette radikale islamister fra jordens overflade. Radikale islamister, der er et produkt af og ofte direkte understøttet af den vestlige imperialisme som redskab for kaos og konflikt. Et element, der under både Bush og Obama er blevet skruet op eller ned for efter forgodtbefindende som en del af imperialismens ældgamle politik med del og hersk for at kontrollere andre lande, deres befolkninger og ressourcer ud fra strategiske og geopolitiske formål og interesser.

Var Vesten ikke gået ind i den ulovlige krig i Irak, var Islamisk stat ikke opstået. Det blev et produkt oven på det kaos, USA og co. havde skabt, og blev understøttet af USA og dets allierede som Saudi-Arabien, Tyrkiet og Qatar. En krig, Trump under sin valgkamp har kaldt forfejlet. Ligesom han også har afvist USA's krigsforberedelser mod Rusland og kritiseret tidligere regerings taktiske støtte til islamistiske terrororganisationer. Ingen af disse synspunkter er dog nogen garanti mod, at nye krige vil blive ført under Trump.

Under valgkampen lagde Trump ikke skjul på, at selvom han ikke skulle blive valgt, så var det slet ikke slut. En

bevægelse er sat i gang og skal videreudvikles, udtalte han.

Måske var Trump også overrasket over omfanget af hadet mod Washington og den hurtige udvikling og opslutning om hans demagogi, som 'kampen mod the establishment' har fået. Måske var han indstillet på en massiv fire års



kampagne og banken mod det forhadte 'etablerede system', mens han forsøgte at skabe en egentlig 'folkelig' chauvinistisk højrebewægelse til gavn for monopolerne.

Med sin indsættelsestale har han bekræftet, at han vil gå videre i retning af at skabe en sådan bevægelse. Via demagogiske slagord lægger han konfrontatorisk op til at fortsætte denne bestræbelse.

– Ikke et parti, men en bevægelse, pointerer han igen og igen.

-Vi overdrager magten fra Washington D.C. og tilbage til jer, folket, lød det lokkende i indsættelsestalen.

For det arbejdende amerikanske folk og

folkene i verden er der al mulig grund til at være på vagt og give modstand fra dag ét mod Trump, den nye repræsentant for amerikanske monopoler og amerikansk imperialisme. Som altid vil USA's udenrigspolitik have som grundlæggende mål at sikre amerikanske firmaers interesser og opnå kontrol over ressourcer og strategiske positioner på verdensplan. Det være sig som krigsforberedelser eller interventioner i andre lande eller i form af handelspolitik. 'America First' er i den forstand ikke et nyt program.

Den internationale fredsbevægelse må gøre op med USA-imperialismens vildledning om den såkaldte 'kamp mod terror' og være på vagt over for de nye udviklinger under Trump.

Der må rejses modstand imod USA's imperialistiske aggression med oprustning, krigspolitik og krige og mod den afledende splittelsespolitik med islamofobi og racisme. For den forarmede amerikanske befolkning forsøger Trump

at indgyde et demagogisk håb om at genoplive "den amerikanske drøm" med en genopblomstret industri og nye arbejdspladser, men under betingelser, hvor demokratiske rettigheder trues mere og mere under det amerikanske flags "beskyttende vinger".

Der er nu i allerhøjeste grad brug for en verdensomspændende fredsbevægelse, der kæmper mod USA's dominans og krige, uanset hvor de gennemføres eller planlægges – uanset under hvilket påskud eller af hvilken præsident. En bevægelse mod NATO og den øgede oprustning, som også Trump vil presse på for, en militarisering, der på ingen måde tjener til forsvar for fred, men grundlæggende set til forsvar for Vestens økonomi og magtinteresser.

Havneblokadens bitre lærdomme

Aftidsskriftet Revolusjon, Norge

To ting fældede de norske havnearbejders enestående og udholdende arbejdskamp: LO's klassesamarbejdslinje og EØS-aftalen med EU. Det marxist-leninistiske tidsskrift Revolusjon trækker her erfaringerne op fra den tre år lange kamp. Den er fuld af lærdomme for alle, der ønsker en fagbevægelse af gavn, ikke bare af navn.

Transportarbejderforbundet afslutter boykotten af havnene i Drammen, Mosjøen og Tromsø. Også i Risavika ved Stavanger, som var udgangspunktet for havnekonflikten, der startede i november 2013.

Forbundet bøjede dermed af for højesteretsdommen før jul, som erklærede havneboykotten for at være ulovlig og i strid med EØS-aftalen.

Boykotten af Yilport i Oslo Havn er derimod fortsat "lovlig", eftersom Yilport er et tyrkisk selskab og dermed ikke omfattet af EU's direktiver og EØS-aftalens forrang for kollektive aftaler og internationale konventioner. Om faglige kampmidler i Norge anno 2017 er "lovlige" eller ej, afhænger nu af arbejdsgivernes nationale tilhørsforhold! Dette er en del af EØS-aftalens absurditet, en aftale, som LO-ledelsen forsætter med at forsvare med næb og kløer.

Heltemod og skandale

Havnekonflikten har som de fleste andre ting to sider. Den ene side er en historisk enestående kampånd og udholdenhed fra hundreder af havnearbejdere. Den anden side er en stinkende LO-skandale. Skandalestanken kommer fra de øvre etager i Folkets Hus i Oslo, tilsat kvalmende lugt fra enkelte forbundstoppe.

Virkemidlerne, som kunne have givet Norsk Transportarbejderforbund sejren for flere år siden, blev aldrig taget i brug. Virkemidlerne var omfattende sympatistrejker langt uden for Transports egne rækker, kombineret med en



Fanemarkeringer har der været mange af – men sympatistrejkerne kom aldrig

klar udmelding om, at ingen borgerlig domstolsafgørelse i arbejdskøbernes favør ville blive respekteret. Da ville LO have vist, at de var en fagbevægelse, man kan regne med, og [kapitalisterne i] Bedriftsforbundet og NHO havde kastet håndklædet i ringen for længe siden.

Men kapitalmagten har hele tiden vidst, hvor LO har sine akilleshæle. Til forskel fra guden Akilles har LO-ledelsen ikke én sårbar hæl, men to. Den ene har fulgt LO, helt siden reformisterne sikrede sig grebet om fagorganisationen for tre generationer siden: klassesamarbejdslinjen og den evige frygt på kapitalens vegne, for at arbejderne gennem kollektiv kamp skal finde ud af, hvilken enorm styrke de faktisk råder over.

Skamløshed som norm

Den anden er af nyere dato, men hænger sammen med den første. Den hedder EØS-aftalen. Alt som kan sætte denne aftale i fare, en aftale, der paradoksalt nok vil true fagpampernes egen eksistens, når den får lov til at virke længe nok, bliver opfattet som en alvorlig trussel mod selve klassesamarbejdspagten, som fagtoppen bilder sig selv ind, at den forvalter sammen med Arbejderpartiets [socialdemokraternes] ledelse.

Da højesteretsdommen var et faktum, er det betegnende, at LO ringede til NHO

og bad dem skåle med borgerlig diskretion, for at EØS-aftalen gik af med sejren.

– Der er en gensidig forståelse imellem os og NHO om, at EØS-aftalen er vigtig. Og at vi er afhængige af hinanden for at bevare den, siger [LO-lederen] Gerd Kristiansen til Aftenposten. Skam er et ukendt begreb i visse kredse.

Mens champagnepropperne sprang bag de polstrede døre i Middelthunsgate, kunne LO-toppen fryde sig over saftige tillæg til deres millionlønninger. LO-lederen alene indkasserer et årligt tillæg på, hvad der svarer til en almindelig månedsløn for mange menige LO-medlemmer. Hun indkasserer nu den nette sum af 1.300.000 kroner om året. Skulle LO-lederne have resultatløn, burde de i stedet have fået et massivt lønnedslag.

Næstformand Tor-Arne Solbakken har som bekendt bagatelliseret dommens betydning for eksisterende kollektive aftaler og har den frækhed at påstå, at dommerens hammerslag mod havnearbejderne kan styrke fagbevægelsens kampkraft. Det måtte blive den dag, hvor havnearbejderne og LO-medlemmerne beder både Højesteret og LO-toppen om at ryge og rejse. Men vi tvivler på, at det var akkurat det, Solbakken havde i tankerne.

Når LO-toppen udviser en arrogance i det omfang, disse eksempler viser, kan

det kun skyldes, at den føler sig overbevist om, at medlemsmassen er lige så præget af klassesamarbejdsånden, som de selv er. Forhåbentlig er det en alvorlig fejlslutning.

Havnearbejdere uden indtægt

I Tromsø, Stavanger og Mosjøen går snesevis af havnearbejdere en kold vinter i møde. Uden løn, uden strejkebidrag, uden dagpenge. Ingen har hørt et ord om, at LO skulle have planer om at bruge af sin milliardfond for at hjælpe dem. Det er selvsagt en mulighed, det gælder bare om at kalde det noget andet end strejkebidrag. Ingen har foreslået, at fede pampelønninger kunne gå til havnearbejderne i stedet.

Havnearbejderne i de tre havne mister nu al strejkestøtte. 60 havnearbejdere står uden en øre fra fredag den 13. januar. Forbundet har ikke længere lov til at udbetale strejkeunderstøttelse, og en slunken forbundskasse er blevet yderligere barberet af Højesteret. Transport er pålagt millioner i bøder i erstatning til Holship, Bedriftsforbundet og NHO. Hertil kommer flere millioner i advokatombkostninger. Sagsomkostningerne vil blive delt mellem NTF og LO, hvilket naturligvis giver LO et ekstra greb om nakken på NTF.

– Vi er ofret i kampen mod kapitalismen og retsapparatet, siger Geir Ingebrigtsen. Han er leder af Tromsøs havnearbejderforening. Mange af medlemmerne har intet job at vende tilbage til. De har været for længe i strejke til at have ret til dagpenge.

Erfaringerne må opsummeres

Havnekonflikten er et langt lærestykke i dagens udfordringer for den faglige kamp. På kort sigt gælder det om at komme af med en EØS-aftale, som bruges som hovedløftestang mod elementære faglige rettigheder. På lidt længere sigt handler det om, at ingen fagbevægelse, som har ambitioner udover blot at være et forsikringskontor, kan lade være med at rejse kampen mod borgerskabets stat og dens institutioner.

Med de økonomiske og juridiske bindinger til LO centralt og hele slavebindingen gennem borgerlige lov- og aftalereguleringer har Transportarbejderforbundet knap nok haft noget andet valg end at afblæse blokaden i de fire havne. Set i bakspejlet kan der alligevel være grund til at stille sig spørgsmålet, om forbundsledelsen også lod sig du-

Kamp mod EØS

pere af LO's juridiske kontor og stolte forsikringer om, at kampen kunne vindes inden for det borgerlige retssystemets rammer.

Det er presserende at opsummere erfaringerne for at udmejsle en ny kurs for den faglige kamp. En sådan opsummering må finde nye veje og metoder for at undgå, at LO får et lammende greb om kampen, hvor "støtten" drejer sig om at sejpne de strejkende og kanalisere konflikterne ind i det borgerlige retsapparat.

Den faglige legalisme er en hovedhindring

Spørgsmålet om den faglige legalisme og den indgroede respekt for det borgerlige retsapparat tvinger sig ind på den faglige dagsorden. For at vinde må arbejdsfolk være beredt på at trodse det borgerlige lovværk, magtorganerne og domstolene. "Tværs igennem lov til sejr" er mere end en verslinje fra et gammelt digt af Rudolf Nielsen. Disse enkle ord er i virkeligheden summen af, hvordan arbejderne kan vinde fremgang og styrke deres stilling i klassekampen. Det handler til syvende og sidst om klassebevidsthed.

I sidste instans må de opsummerede kamperfaringer bruges til at lægge grunden for, hvordan man opbygger en fagbevægelse, som er en fagbevægelse af gavn, ikke bare af navn.

Måske kan vi håbe på nogle tilløb til en lignende opsummering på Trondheim-konferencen i slutningen af måneden.

Revolution!

Økonomisk indsamling i 100 året for Oktoberrevolutionen

Økonomisk indsamling fra november 2016 – november 2017 til fordel for aktiviteter i 100 året for Oktoberrevolutionen



**Vejen til ét stærkt kommunistisk parti
og socialistisk revolution i Danmark!**

NU OGSÅ MOBILEPAY: 50 55 99 30 – Oktober Bogcafé
Oktober Bogcafé MobilePay nummer er: 50 55 99 30.

Husk skriv besked: Støtte.

Alle bidrag modtages med stor tak!

Eller brug Oktobers konto:

Bankkonto 1551 – 166 34 271 - Giro 1-663-4271

Udsendelsen af fregatten Peder Willemoes er en krigshandling

Folketingsbeslutningen om udvidelse af mandatet for specialstyrker til operationer i Irak og Syrien og om udsendelsen af en fregat til samme krig, er en krigshandling. Men hvorfor lige nu?

Udsendelsen af kamptropper og en fregat, der angiveligt skal bekæmpe terrorgruppen Islamisk Stat, er endnu en krigshandling. Dermed optrappes en krig, hvor de vestligt støttede oprørere netop har lidt en række nederlag. Det er således nu koalitionsens strategi at opsplitte Syrien i regioner med hver deres ledelse. Danmark skal ifølge forsvarsministeren deltage aktivt i denne opdeling. Bekæmpelsen af Islamisk Stat er kun et skalkeskjul for at kunne gå ind i Syrien.

At opdeling er masterplanen, har hr. Hjort Frederiksen bl.a. fremlagt i "Vis ses hos Clement" på DR med billedet af et østligt kurdisk område, terrorgrupperne "Den Fri Syriske Hær", som Danmark samarbejder med, der kunne få den nordlige del, og Assad et meget begrænset Syrien, og endelig den irakiske hær, der så kan tage sig af den sydøstlige del.



Den danske fregat Peter Willemoes indtrådte 9. februar i en amerikansk hangarskibsgruppe i Middelhavet, hvor den skal bidrage i krigen mod Syrien frem til starten af maj i år. Efter at et flertal i Folketinget vedtog beslutningsforslag B 56. Imod stemte Enhedslisten, Alternativet og SF.

Det er en imperialistisk plan for nyopdeling af et suverænt land med en valgt præsident. Hjort Frederiksen mente da også, at der efterfølgende ville blive brug for stabilisering i en længere periode. Det kaldes med andre ord en besættelse.

Fred i Syrien opnås først, når de udenlandske magter, herunder Danmark, der har opildnet til krig i Syrien og un-

derstøttet og bevæbnet terrorgrupperne, trækker sig ud og det syriske folk får mulighed for at bestemme sin egen fremtid gennem forhandlinger.

Krigskoalition under USA's ledelse har bevisligt støttet og bevæbnet en række terrororganisationer med den hensigt at vælte Assad-styret. En sådan indblanding kan ikke føre til fred. Konfliktløsning kan kun opnås gennem en forhandling mellem de demokratiske kræfter i landet.

Danske soldater sendes med denne beslutning endnu en gang på en umulig opgave, hvor de skal skelne mellem fjenders fjender og venners venner ved behandlingen af forskellige terrorgrupper, samtidig med at de skal bevæge sig på en knivsæg i balancegangen til syrisk, russisk og tyrkisk militær.

**Nej til dansk krigsdeltagelse
– Hverken kampfly, tropper eller
krigsskibe til Syrien og Irak
– Stop krigen i Syrien**

Valby og Sydvest mod krig
5. februar 2017

RØDT OG REVOLUTIONÆRT SOMMERTRÆF PÅ SYDFYN 27. - 30. JULI SÆT ALLEREDE NU X I KALENDEREN



Rødt og Revolutionært Sommertræf i 2017 - fra torsdag den 27. til søndag 30. Juli.

**Stedet ligger tæt ved Fåborg på SydFyn - i de mest naturskønne omgivelser.
Pris 995,- kr. for 3 overnatninger.**

Sæt allerede nu X i din kalender og tag gerne hele familien med.

Se flere oplysninger på facebook: Rødt og Revolutionært Sommertræf

Nej til krig i Syrien

Støt fredsprocessen –
Træk dansk militær ud

Den 20. januar besluttede Folketinget at udvide det danske krigsmandat i Syrien og Irak og sende landtropper ind i Syrien, og et par dage efter blev fregatten Peder Willemoes afskibet til Middelhavet, hvor den skal støtte amerikanerne i krigen fra søsiden. Selvom denne beslutning rent faktisk først er sat på Folketingets dagsorden d. 9. februar!

Folketinget vil igen sende danske soldater ind i en håbløs krig i Mellemøsten, der ikke vil skabe fred, men kun forlænge krigen. Der findes ikke et FN-mandat, og hvilke grupper Danmark kommer til at alliere sig med, holdes hemmeligt.

Dette sker samtidig med, at der er forhandlinger om våbenhvile og fred i Syrien.

Indsættelsen af danske tropper kan kun medvirke til at forlænge krigen og skade muligheden for at opnå en forhandlingsløsning.

Der findes ikke et FN-mandat for krigen, og de danske soldater kommer til at operere sammen med jihadister og mulige terrorister, herunder også grupper, der har en tæt tilknytning til al-Qaeda og Det Muslimske Broderskab.

Vi kan igen stå i en situation, som da amerikanerne satte danske fly til at bombe den syriske regeringshær, så IS med dansk luftstøtte kunne indtage en vigtig stilling.

Syrien er ødelagt af seks års krig. En optrapning og forlængelse af krigen vil betyde mere død og ødelæggelse og flere flygtninge.

Syrien har desperat brug for, at der bliver våbenhvile og en fredsaftale.



I stedet for at optrappe og fortsætte krigen burde Danmark understøtte fredsprocessen.

Hensynet til syrerne må veje højere end USA's, Saudi-Arabiens og Qatars ønske om at opsplitte Syrien og få en sunni-kontrolleret korridor i det østlige Syrien.

Desværre er forsvarsminister Claus Hjorts prioritering netop at opnå denne opsplitning af Syrien.



Støt Tribunalforeningen, køb en folkeaktie

Hvis du støtter Tribunalforeningen med minimum 300 kroner, modtager du et tryk af Tribunalforeningens folkeaktie, signeret af kunstneren, Thomas Kruse.

Derfor er det nødvendigt, at vi som almindelige fredselskende danskere protesterer over for folkettinget.

**STOP DANMARKS
KRIGSDELTAGELSE!**

– Ingen kampfly, fregatter eller tropper til Syrien

– Stop krigen

– Nej til opsplitning af Syrien – følg folkeretten, og respekter Syrien som en suveræn nation

*Århus mod Krig og Terror
3. februar 2017*

**OKTOBER BOGBUTIK
København**

**Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 50 55 99 30**

**Åbningstid:
alle hverdage 15-17.30**



Oktober Bogbutik Fyn

**Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83**

**Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00**

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.**

**8000 Århus C
51 86 71 97**

**Åbningstid:
fredag 14 - 17.00**

Magisk koncert med Savage Rose

Det Kgl. Teaters gamle smukke sal var scenen for Savage Roses tre udsolgte jubilæumskonserter, der fejrede bandets 50 års jubilæum. Det var fredagskoncerten, jeg var inde og høre. En magisk koncert.

Allerede ved den fjerde sang rejste hele salen og alle på de tre balkoner sig op.

Og det fortsatte, mindst seks gange var vi oppe at stå undervejs i koncerten, og der blev råbt og hujet og jublet og klappet.

Der er en enestående energi og musikalitet i bandet og samhørighed imellem musikerne, korsangerne og Annisette, som forplanter sig ud til os, publikum.

Savage Rose skaber fantastisk musik, de skaber også sammenhold, solidaritet og håb.

Vi skal tro på, at verden kan blive bedre, at det nytter at kæmpe for fred, kærlighed, retfærdighed og frihed.

Publikum blev fra første færd indhyllet og indfanget i den smukke, kolossale



og vilde lyd, der blev blæst ind over os.

Som Berlingske skriver i sin anmeldelse:

“Musikken fik lov til at ånde, svinge og digte i eventyrlige passager af stor lyrisk skønhed. Gennem Thomas Koppels smukke kompositioner, der favner alt fra klassisk og jazz til folk, rock, soul og gospel. Spillet frem med stor dynamik og indlevelse af den sene inkarnation af The Savage Rose, der tæller nogle af landets fineste musikere

som Palle Hjorth på brusende Leslie-orgel og harmonika og Rune Kjeldsen på guitar.”

Tilsvarende flot anmeldelse fra Ekstrabladet skriver bl.a.:

“Navnlig tangent-troldmanden Palle Hjort indgød respekt i en grad, så Thomas Koppel må sidde og lette på stråhatten et sted.”

De nye numre, der er kommet til efter Thomas død, er det overvejende Annisette, der har skrevet både musik og tekst til.

En flot overraskelse var bandets første trommeslager, Alex Riel, som gav en formidabel tromme- og percussion-solo og også var med på slutnumrene.

Annisette selv var så fantastisk som nogensinde med sin enestående stemme og sin stærke udstråling.

Nu kan vi bare glæde os til den nye plade og bogen om Savage Rose, som begge udkommer her i jubilæumsåret.

Af Lisbet Bonde

Kommunistisk Politik Indhold nr. 2 - 2017

TEMA: USA-imperiets
førstemand

25 år efter Maastricht s. 2

Aggression mod Syrien s. 3

8. marts grundlag s. 4

Brexit er tæt på s. 6

Brutal firing af flexjobbere s. 9

Handling mod
fattigdomsreformerne s. 10

Kampen om pensionalder s. 12

Aurora Estrada – en kunstner af
sit folk, og sin tid s. 14

En arbejderrevolution i dag er
både mulig og nødvendig s. 17

Fænomenet Trump s. 20

Krigspræsident s. 22

Bitre erfaringer s. 24

Verden ifølge Latuff

MOTHER
PALESTINE



Israel udvider igen på den besatte Vestbred